

๑

ชายชรากับหลานสาว

ยามแลง ไกลลึนแสงสุริยน

ชาวบ้านหมู่บ้านสันทรายต่างตื่นตื่นกันใหญ่ เพราะคืนนี้บริษัทร้านยา
ชื่อดังจัดหนังกลางแปลงมาฉายถึงลานหน้าวัด

นานทีปีหนจะได้ชมมหรสพชั้นเลิศโดยไม่ต้องเดินทางไปถึงโรงหนัง
ในอำเภอ บ้านสันทรายอยู่ห่างจากตัวอำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ห้า
กิโลเมตร ทว่าการคมนาคมนั้นแสนลำบาก

ยิ่งค่ำบรรยากาศก็ยิ่งคึกคัก เสียงเพลงดังจากรถขายยาเชิญชวนให้
คนอยากออกจากบ้าน หมาวัดแข่งกันหอนประสาน สามเณรรำคาญ หยิบ
ก้อนหินขว้างใส่จนพวกมันแผ่นเตลิดไปคนละทิศ

ผู้คนที่มาถึงทยอยปูเสื่อจับจองที่นั่งที่ดีที่สุด หนึ่งในนั้นคือ 'ดาหวัน'
สาวสวยวัยยี่สิบสี่ที่ตื่นตื่นไม่แพ้ใคร

ตั้งแต่ได้ยินเสียงจากรถแห่ประกาศไปตามท้องถนนว่าคืนนี้จะมีหนัง
กลางแปลงมาฉาย นำแสดงโดย สมบัติ เมทะนี และ อรัญญา นามวงศ์
พระเอกนางเอกชื่อดังแห่งยุค ดาหวันก็รีบอาบน้ำแต่งตัว เลือกลือลอยดอก

สี่สวายและหีบผ้าถุงผืนงามมาใส่ ผัดหน้าจนผ่อง พร้อมแล้วที่จะออกไป
เพลิดเพลินกับมหรสพ

บ้านของเธออยู่ไม่ไกลจากวัด ออกจากซอย เลี้ยวขวาข้ามถนนและ
เดินไปอีกไม่กี่อึดใจก็ถึง หน้าวัดคนแน่นขนัด ดาหวันทักทายทุกคนตาม
ประสาก่อนจะเลือกหาที่นั่ง หนึ่งยังไม่เริ่ม คิดอยากหาถั่วลิสงต้มมากิน จึง
ลุกไปยังเขตแนวข้างกำแพงวัด ซึ่งพ่อค้าแม่ค้าตั้งแผงขายอาหารและเครื่องดื่ม
เช่น ข้าวผัด ก๋วยเตี๋ยว ถั่วต้ม ชาเย็น หรือแม่แต่ของเล่นล่อใจเด็กๆ

ดาหวันเดินไปสั่งถั่วลิสงต้มและชวนแม่ค้าคุยสัพเพเหระ ทันใดนั้น
เองก็มีคนมาสะกิดแขน เธอหันไปส่งยิ้มให้คนทัก ซึ่งไม่ใช่ใคร ‘บัวเรียว’
พี่สาวข้างบ้านที่เคยเล่นหัวด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก ทว่าตอนนี้ออกเรือนไปอยู่
กับสามีที่หมู่บ้านอื่นไม่ไกลจากบ้านสันทรายนัก

“ลูกกูมันอยากดูหนึ่ง เลยพามา” คนแก่กว่าบอก ก่อนจะกระซิบ
ความลับใกล้หูดาหวัน “กูพาอีดาวมาด้วยนะ”

ไต่ย็นชื่อนั้นดาหวันก็แปลกใจ ดาวเหนือคือหลานสาวของบัวเรียว
อาศัยอยู่กับผู้เป็นตาซึ่งอยู่ใกล้ๆ บ้านของดาหวัน

“อีดาว มันมาได้ไงในเมื่อลุงคง...”

ไม่ทันได้พูดต่อ บัวเรียวก็ยกนิ้วขึ้นจุปาก ดาหวันมองตามสายตาคู่
สนทนา ท่ามกลางผู้คนเห็นเด็กหญิงวัยเก้าขวบกำลังสนุกสนานกับลูกๆ ของ
บัวเรียว ดูตื่นเต้นกับทุกสิ่งอย่างรอบตัว

“มันอยากดูหนึ่งมานานแล้ว กูเลยรับปากมันว่าถ้าน้องมันหลับและ
พ่อกูเข้านอน กูจะไปรับมันมาเอง”

“ซำดีใจแทนอีดาวมันที่ได้ดูหนึ่งชายยาชะที มันเคยขอข้าให้พามา
หลายครั้งแล้ว แต่ลุงคงก็ไม่เคยให้มา” ดาหวันเอ่ยตามจริง แม้จะอยู่บ้าน
ใกล้เรือนเคียง แต่การจะพาดาวเหนือออกไปไหนมาไหนแทบเป็นไปได้
เพราะ ‘บุญคง’ นั้นหวงหลานยิ่งกว่าอะไรดี

“เออ กูเข้าใจ ขนาดกูเป็นป้าแท้ๆ พ่อกูยังไม่ยอมให้พามันไปไหนเลย

คงแค้นแค้นที่ทำเรื่องงามหน้าไว้”

บัวเรียวสายหน้า นึกถึงเมื่อก่อน บุญคงเคยเป็นคนใจเย็น รักลูกหลาน แต่หลังจาก ‘แสงหล้า’ แอบหนีตามผู้ใหม่ ทั้งลูกสามคนให้ดูแลชายชรา ก็เปลี่ยนไป

เสียงเพลงจากลำโพงเจียบลง ขณะที่จอสีเหลี่ยมเริ่มปรากฏภาพเคลื่อนไหว ผู้ประกาศเคาะไมโครโฟนทำเสียงหล่อโหมโรงนำเข้าสู่ความบันเทิงในค่ำคืนนี้

“หนังจะฉายแล้ว ญไปก่อนนะ”

บัวเรียวหันมาบอกดาหวัน แต่ทันใดนั้นทั้งสองก็ได้ยินเสียงร้องให้ดังแข่งกับเสียงโฆษก ผู้คนแตกตื่น หรือจะมีนักเลงหัวไม้ดีกันตั้งแต่หนังยังไม่ทันเริ่ม กระทั่งได้ยินเสียงแม่ค้าตะโกนบอกต่อกันว่า ปู่เฒ่าบุญคงตามมาเยี่ยมหลานสาวถึงหน้าวัด!

บัวเรียวหน้าซีดเผือด ดาหวันจึงรีบบอก

“พี่บัวเรียว รีบไปดูอีดาวเถอะ”

บัวเรียวรีบไปยังที่นั่งตน เห็นบิดากำลังใช้ไม้เรียวฟาดร่างหลานสาวไม่ยั้ง ดาวเหนือกรีดร้องทั้งน้ำตา เป็นที่เวทนาแก่ผู้พบเห็น

“หยุด! พวกมึงอย่ายุ่ง นี่มันหลานกู กูจะทำอะไรมันก็ได้”

ชายชราชี้หน้าคนที่จะมาห้าม ก่อนจะกระหน่ำฟาดต่อ บัวเรียวรีบเข้าไปจับแขนบิดา ส่วนดาหวันซึ่งตามมาก็อุ้มดาวเหนือถอยหนี

“หยุดได้แล้วพ่อ เด็กมันก็แค่อยากดูหนัง”

เมื่อเห็นคนที่แอบพาหลานตัวเองออกมาจากบ้าน บุญคงก็ยิ้มมุมปาก “อ้อ มึงสินะที่พามันออกมา”

“ใช่ อีบัวเรียว ป้ามันนี่แหละที่ไปรับมันมา แค่ออกมาดูหนัง จะฆ่ากันให้ตายเลยหรือไง” บัวเรียวก็เหลืออด เพราะเห็นว่าบุญคงเข้มงวดกับหลานสาวเกินไป

“ถ้าฆ่าได้ กูก็จะฆ่ามันด้วยมือกูนี่แหละ เด็กอะไร นิสัยเหมือนแม่มัน

“ไม่มีผิด” บุญคงมองเด็กหญิงอย่างเกรี้ยวกราดราวกับโกรธทุกอย่างบนโลก
นี้

“ฮือๆ ข้าแค่อยากดูหนัง”

น้ำตาของหลานสาวไม่ได้ทำให้บุญคงสงสารเลยสักนิด ตรงกันข้าม
กลับเป็นดั่งน้ำมันที่ราดลงเพลิงอารมณ์

“มึงไม่ต้องมาล้าออย!”

บุญคงสะบัดแขนจากบัวเรียว เข้าไปกระชากตัวดาวเหนือจากดาหวัน
แล้วจับพาดไม่ยั้ง บัวเรียวเข้าห้ามแต่ก็ถูกผลักไปอีกทาง

“อ๊บบัวเรียว ถ้ามึงยังมายุ่งกับอีดาว มึงก็เอามันไปเลี้ยงเลย!”

คำขู่นั้นทำให้บัวเรียวชะงัก เพราะแค่ผิวและลูกอึกสีชีวิตก็แทบจะ
เลี้ยงกันไม่ไหว หากเอาดาวเหนือและเดือนเด่นไปอยู่ด้วยคงได้อดตายกัน
พอดี

“ลุงคง ให้อีดาวเหนือมันดูหนังกับข้าก็ได้ ไว้หนังจบเดี๋ยวข้าไปส่ง”
ดาหวันยกมือไหว้ขอร้อง ในฐานะคนบ้านใกล้กันหวังว่าชายชราจะยินยอม

“มึงไม่ต้องมายุ่ง อีดาวเหนือมันหลานกู มันไม่มีสิทธิ์ไปไหนหากูไม่
อนุญาต” พุดจบกก็หันมาจิกผมเด็กน้อยจนหน้าหงาย “จำไว้นะอีดาว อย่ามา
ทำนิสัยเหมือนแม่มึง”

พุดพร้อมกับหวดไม้เรียวลงไปที่ห้องน้อยๆ อีกหลายครั้ง มีคนร้อง
ห้ามแต่บุญคงไม่สน

“ลุงคง เรื่องของแสงหล้ามันไม่เกี่ยวกับอีดาว เด็กมันจะไปรู้เรื่อง
อะไร ข้าขอเถอะ!” ดาหวันยังไม่ยอมแพ้

ครานี้บุญคงหยุดชะงักและหันมามองหน้าหญิงสาวด้วยรอยยิ้ม
เหยียด

“มึงสงสารอีดาวสินะ”

“เจ้า”

บุญคงยกมูมปากจนหวดกระตุก

“มึงสงสารตัวเองเถอะอีดาวหวัน สภาพมึงก็ไม่ต่างจากอีดาวเท่าไร เพราะอีแสงหล้าไม่ใช่เธอที่ทำให้มึงกลายเป็นสาวแก่ขึ้นคานมาจนถึงปานนี้ มึงน่าจะโกรธอีแสงหล้ามากกว่ากูด้วยซ้ำ เพราะมันแย่งทุกอย่างไปจากมึง!”

ดาวหวันหน้าชา เลียงไม่ออก สายตาทุกคู่หันมามองเธอราวกับมีเข็ม นับพันที่มแทง

ชายชรากำลังสะกิดรอยแผลเป็นที่ไม่มีวันหายให้อักเสบ พอสาแก่ใจ ก็จุดกระดาษดาวเหนือกลับบ้าน เสียงร้องของเด็กน้อยได้ยินไปตามทาง เป็นที่น่าสลดใจของผู้ที่พบเห็น บัวเรียวนอนอยู่ไม่ไหว ฝากลูกตัวเองให้หนึ่ง รอกับญาติ แล้วรีบตามบิดาไปทันที

มีเสียงนินทาบุญคงตามหลัง พุดถึงตาแก่เจ้ายศเจ้าอย่างที่ถูกลูกสาว คนเล็กทั้งลูกๆ ให้เลี้ยงดู แถมลูกเขยอย่าง ‘พรเทพ’ ก็ไม่เอาอ่าว หนีเตลิดไปไหนก็ไม่รู้ ลามไปถึงอีบัวเรียวและไอ้ ‘บุญภาพ’ พี่ทั้งสองของแสงหล้าที่ไม่มีใครรับเลี้ยงอีดาวเหนือและน้องๆ มันสักคน

ดาวหวันยังได้ยินเสียงนินทาเรื่องที่ว่า เธอเคยถูกแสงหล้าคนก่อเรื่อง นี้แหละแย่งพรเทพ อติตชายคนรักไปอย่างไม่ไยดี

แม่เรื่องมันนานมาแล้ว แต่ดาวหวันรู้...ความเจ็บปวดนั้นไม่เคยหาย แต่ที่ยังนั่งได้คงเป็นเพราะความชินชา

เหตุการณ์กลับสู่ภาวะปกติ โฆษกคนเดิมจึงประกาศเชิญชวนให้ทุกคนนั่งที่ เพราะอีกไม่กี่นาทีหนังจะเริ่มฉายแล้ว

ดาวหวันรวบรวมสติ เดินกลับมาที่เลื่อของตน พลันก็ต้องตกใจเมื่อเห็นว่ามีร่างใหญ่ขวางทางเดินอยู่

“สมบัติ ตกใจหมด”

ชายหนุ่มยิ้มเห็นฟันขาว “ขอโทษที่เข้ามาช้า สุร่อข้านานหรือเปล่า” เขาพูดหวาน หวังให้เธออารมณ์ดี

“เข้าไม่ได้ชวนสุมา” ดาวหวันตอบเสียงห้วน เดินเลียงหนี ไม่สนชายหนุ่มที่รีบเดินตามแถมยังถือวิสาสะนั่งลงบนเลื่อผืนเดียวกับเธอ

“แต่ข้าอยากดูหนังกับสู” เขายังทำหน้าออตอ้อน “ตะกี้เห็นเขาบอกว่า
ลุงคงมาเยี่ยมหลานสาวถึงที่นี้เลยหรือ” ‘สมบัติ’ ขวนคุยต่อตามที่ได้ยิน
คนอื่นพูดกัน

“อือ” ดาหวันพยักหน้า “แกคงไม่อยากจะให้อีดาวออกจากบ้านไปไหน
กลางค้ำกลางคืน”

“คงแค่นี้แสงหล้าและพีพรเทพที่ทิ้งลูกไว้ให้เลี้ยง เลยพาล...”

“สมบัติ สูทำไมพูดมาก” ดาหวันซักสีหน้า เขาเลยต้องรีบโอนอ่อน

“ข้าก็พูดมากกับสูคนเดียว เพราะว่าข้ารัก...”

“หยุด! ข้าจะดูหนัง รำคาญ” ดาหวันรีบบอกปิด เวลานี้เธอไม่ได้
อยากฟังคำหวานๆ จากใครทั้งนั้น

สมบัติเสียบไปครู่ใหญ่ก่อนจะนึกอะไรบางอย่างได้

“เออ วันก่อนข้าเจอพีพรเทพด้วยนะ”

คราวนี้ดาหวันหันขวับไปยังหมู่กลมโตทันที “ที่ไหน สูเจอพีพรเทพ
ที่ไหน” เกือบจะหนึ่งปีแล้วสีที่ไม่ได้เห็นหน้าเขา

“ที่โรงสีเฮียชัย แถวบ้านแม่สาว”

หัวใจที่ห่อเหี่ยวเหมือนได้รับน้ำทิพย์ชโลม แม่สาว... หมู่บ้านที่เลย
ตัวอำเภอฝางไปอีกสิบกิโลเมตร

“พีพรเทพไปทำอะไรที่นั่น” ดาหวันรีบถามต่อ

“เป็นลูกจ้างโรงสีข้าว”

“เขา... สบายดีหรือเปล่า”

“สบายดี แต่ดูท่าจะดำขึ้นหน่อย คงทำงานหนัก” สมบัติตอบ เห็น
สีหน้าของดาหวันที่อยากรู้เรื่องของพรเทพแล้วก็อดน้อยใจไม่ได้

“ดาหวัน ข้านึกว่าสูจะลืมพีพรเทพได้แล้ว”

หญิงสาวชะงัก แกล้งหันไปมองจอหนัง “ข้าก็ถามเพื่ออีดาว”

“ขนาดที่พรเทพทำร้ายจิตใจสูมากมาขนาดนั้น สูก็ยังคงคิดถึงเขาอีก
หรือ”

“หุบปากสมบัติ ถ้าไม่ดูหนังก็กลับบ้านไปซะ” หญิงสาวเปลี่ยนเรื่อง
 ใหม่ๆ ที่ใจสั้นระริก สมบัติไม่มีทางรู้หรอก จะผ่านไปกี่วันก็คืน จะมีก็รอย
 แผลที่เคยประสบ ในใจอีตาห้วนมันก็ยังมีแต่ผู้ชายคนนั้นคนเดียว
 พี่พรเทพ...

รักแรกของเธอช่างดงาม แต่วาสนาของเธอกับเขาช่างน้อยนัก ซาติ
 ก่อนคงไม่ได้ต่อกับตร่วมชั้น กองทรายสักกองก็คงไม่ได้ก่อร่วม ซาตินี้จึง
 รักกันไม่ได้

ก็คงได้แต่ภาวนาและหาหนทางทำบุญกับพี่พรเทพให้มากที่สุด เพื่อ
 ลักวันเธอและเขาจะกลับมาสมหวังในรักอีกครั้ง

บัวเรียวยิงตามบิดามาถึงหน้าบ้าน เห็นบุญคงยังไม่หยุดตีเด็กหญิง

“พอเถอะพอ อายชาวบ้านชาวช่องบ้าง”

ชายแก่หยุด แต่ไม่วายผลักดาวเหนือล้ม บัวเรียวยรีบเข้าไปประคอง
 “มันจะมีอะไรน่าอายเท่าที่อีแสงหล้ามันทำไว้อีก” บุญคงทิ้งไม้เรียว
 และเดินขึ้นบันได

“แต่พ่อจะไปลงกับเด็กไม่ได้ อีดาวมันไม่รู้เรื่อง” บัวเรียวเอ่ยตามหลัง
 บุญคงหันหน้ามา “กูไม่ได้เขียนมันเพราะอีแสงหล้า กูเขียนเพราะว่า
 อีดาวมันคือ กูเคยห้ามไม่ให้ออกไปไหน มันยังทิ้งน้องให้นอนในห้อง หลอก
 กูว่าเขานอน แล้วแอบหนีออกไปดูหนัง หัดโกหกตั้งแต่องยังไม่เป็นสาว”

ชายชราเดินซัดเท้าขึ้นเรือน ปิดประตูห้องเสียงปังปัง เขาทิ้งตัวลงนั่ง
 บนเก้าอี้ สายตาจ้องมองพระพุทธรูปบนหิ้งพระ

‘เออหนอ...พระเจ้าที่กำลังมองข้าอยู่ ช่วยมาดับไฟที่มันสุ่มในอกใน
 ใจข้าที เรื่องมันก็ล่วงเลยมาจะเป็นปีแล้ว แต่ยามใดที่เห็นหน้าลูกอีแสงหล้า
 ความเจ็บปวดนั้นมันก็ไม่เคยจางหาย...’

ยิ่งคิดยิ่งแค้น...ยิ่งรักยิ่งเกลียด สำหรับบุญคงแล้ว เขาเคยทำ
 ทุกอย่างเพื่อลูกสาวคนสุดท้าย แต่ดูสิ่งเธอทำกับเขาสี...สุดจะทน

ยี่สิบกว่าปีก่อน บัวนำ เมียรักตายด้วยไข้ป่า หลังจากคลอดแสงหล้า
ได้ไม่ถึงปี บุญคงจึงสัญญากับตัวเองว่าเขาจะรักและดูแลลูกสาวคนสุดท้าย
ให้ดีที่สุด

‘ข้าอาจจะบุญน้อยไม่ได้ดูแลลูกแสงหล้า ขอให้สุ่เลี้ยงมันให้ดีๆ นะ’
คำสั่งเสียในคืนที่บัวนำจะสิ้นใจยังก้องอยู่ในหัว จึงทำให้บุญคงรักแสงหล้า
มากกว่าลูกคนอื่น

แสงหล้าเป็นลูกหลง เกิดห่างจากบุญภพ พี่คนรองถึงสิบหกปี
นอกจากบิดาตามใจทุกอย่างแล้ว พี่ทั้งสองยังคอยประคบประหม่อม

บัวเรียวย่องดาวเหนือเข้านอนเสรีจก็เดินออกจากห้องและตะโกนไปยัง
ห้องบิดา

“ข้ากลับก่อนนะ พ่อก็นอนเสีย ไม่ต้องคิดมาก”

ไม่มีเสียงตอบรับ แต่เธอไม่ใส่ใจ เพราะรู้ว่าบุญคงเป็นอย่างนี้ตั้งแต่
แสงหล้าหนีไปนั้นแหละ

บัวเรียวย่องดาวเหนือที่น้องสาวทำ แต่แค่นี้ไม่เข้าใจ เพราะตั้งแต่แม่
จากไป แสงหล้าเป็นดังศูนย์รวมความรักของทุกคน เธอเป็นเด็กน่ารัก ช่าง
จ้อเลาะ ทุกคนตามใจ แสงหล้าอยากได้อะไรทุกคนก็หามาให้ ครั้นอายุย่าง
เข้าสิบหก แสงหล้าก็ดันไปหลงรักพรเทพ หนุ่มหล่อท้ายหมู่บ้าน เลยเถิด
จนถึงขั้นผิดผี แม่ตอนนั้นบุญคงจะโกรธ แต่ยังใจอ่อนยอมจัดงานแต่งงานให้
ทั้งคู่ ที่ฝ่ายชายมีฐานะยากจน

‘จะท่างังงี้ได้ละ น้องมึงรักเขาไปแล้ว แต่งงานไปก็ยิ่งดีกว่าไปเป็น
ซี้ปากคนอื่น’ บิดาให้เหตุผลในการจัดงานครั้งนั้น แถมยังปลุกบ้านหลัง
เล็กๆ ให้ทั้งสองอยู่ท้ายสวน

พรเทพไม่ใช่คนร่ำรวย แต่ก็เป็นคนขยัน หน้าเขาเบาสู้ ช่วยเหลืองาน
ในไร่นาของบุญคงได้ดีไม่น้อย อยู่กินไม่นานแสงหล้ากับพรเทพก็มีลูกสาว
คนแรกออกมาให้เชยชม นั่นคือดาวเหนือ ถัดจากนั้นมาก็มีลูกชายและ
ลูกสาวคลอดคละตามกันมา นั่นคือ ‘วินัย’ และ ‘เดือนเด่น’

ทุกอย่างเหมือนจะดี กระทั่งไม่รู้ว่ามีปาอะไรเข้าสิง ดลใจให้แสงหล้า
ทิ้งลูกทิ้งผัวหนีไปกับชายอื่นในวันที่เดือนเด่นอายุได้เพียงสามขวบ
นี่กรรมที่ทำให้บิดาของเธอเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม

สายตาดจ้องอยู่กับหน้าจอหนัง แต่ใจของหญิงสาวกลับนึกถึงแต่
คำพูดของสมบัติ เรื่องที่เขาได้เจอพรเทพเมื่อตอนกลางวัน

‘ปานนี้พี่พรเทพจะเป็นอย่างไรบ้างหนอ สงสารเหลือเกิน อุตส่าห์
ออกเรือนมีครอบครัว แต่ทุกอย่างกลับพังทลายเพราะความไม่รู้จักรักของ
อีแสงหล้า’

ความจริงบุญคงก็พูดไม่ผิด...อีดาหวันคนนี่สมควรโกรธอีแสงหล้า
มากกว่าใคร เพราะมันไม่ใช่หรือที่เคยฉีกอกเธอให้แหลกด้วยการแย่งคนรัก
เธอไป ทั้งๆ ที่เธอและพรเทพยังรักกัน

ดาหวันกับแสงหล้าอยู่บ้านใกล้เรือนเคียง อายุเท่ากัน เล่นด้วยกันมา
ตั้งแต่เด็ก พอเริ่มแตกเนื้อสาว ทั้งคู่ก็กลายเป็นสาวสวยประจำหมู่บ้าน แสง-
หล้าตาหวาน ผิวเนียนสีน้ำผึ้ง ขณะที่ดาหวันตาเรียวเล็ก ปากนิคจมูกหน้อย
ผิวขาวผุดผ่อง สวยคนละแบบ แต่ก็น่าพิศขมนมองทั้งสองนาง

แสงหล้าเป็นลูกคนพอมืออันจะกิน ผิดกับดาหวันที่อยู่กับแม่ที่ยากจน
ทำให้ขาดโอกาสหลายอย่าง เรียนหนังสือถึงแค่ ป. สอง ต้องออกมารับจ้าง
ทำงาน ขณะที่แสงหล้าเรียนจบถึง ป. สี่ ทำงานแค่นี้บ้าน เพราะบุญคงและ
พี่ๆ นั้นรักและตามใจ

บางครั้งดาหวันน้อยใจในวาสนา แต่ก็ไม่เคยนึกกริษยา เธอยินดี
ทุกครั้งที่เห็นแสงหล้าได้ดี อีกอย่างสาวน้อยคิดว่า แม่เธอจะไม่มีทรัพย์สิน
เงินทองมากมาย แต่กำลังใจจากใครคนหนึ่งก็มากเกินกว่าแก้วแหวนเงิน
ทองไหนๆ

กำลังใจจากพี่พรเทพ...

เขาอายุแก่กว่าเธอหนึ่งปี เห็นกันมาตั้งแต่เล็ก พรเทพอยู่กับพ่อแม่ที่

ท้ายหมู่บ้าน เขามักจะจูงควายมากินน้ำที่คลองหน้าบ้านทุกเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ดาหวันมักไปนั่งเล่นอยู่ตรงนั้น

เมื่อก่อนพรเทพมักจะแฉะเวียนมาเล่นด้วยกันกับพวกเธอ แต่ในวันที่ร่างกายเริ่มแตกสลาย ดาหวันรู้สึกว่ายายตาที่เขาจ้องมาช่างคมยิ่งกว่าเคียวเกี่ยวข้าวในนา

พรเทพเป็นคนตัวสูง ผิวคล้ำจากการทำงานหนัก เขาเป็นคนซื่อ พูดน้อย ยามได้สบตากันครั้งใด ชายหนุ่มมักจะอมยิ้มเหมือนมีความลับอยู่ในใจ

‘ยิ้มอะไร’ เธอเคยถามตอนที่เขาอยู่อีกฝั่งคลอง

‘เห็นคนสวยก็ต้องยิ้มเป็นธรรมดา’ นั่นคือวาจาที่ส่งสัญญาณว่าเขาก็สนใจในตัวเธอ

ท่ามกลางผู้คนมากมาย ความรักก่อตัวขึ้นเงิบๆ ดาหวันมีความสุขทุกครั้งที่ได้เจอหน้าเขา แม้จะยังไม่มีคำพูดว่า ‘รัก’ ออกมา แต่ดาหวันก็รู้ว่าทุกการแสดงออกของเขา มีความรักที่พร้อมจะทะลักออกมาจนเธอสัมผัสได้

บรรยากาศของหนังชายยาคืนนี้ทำให้นึกถึงงานปอยหลวงเมื่อหลายปีก่อน เธอและเขาได้เที่ยวงานวัดด้วยกัน ดาหวันแต่งตัวสวยด้วยเสื้อผ้าลูกไม้เช่นสาวน้อยแรกแย้ม พรเทพสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกางเกงยีนเหมือนพระเอกหนัง เขาชวนเธอเข้าไปไหว้พระในวิหารหลังใหม่ ต่อหน้าพระประธาน หนุ่มสาวนั่งเคียงข้างกัน จุดเทียนและอธิษฐานขอพร

‘ดาหวัน น้องอธิษฐานว่าอะไรจ๊ะ’ เขากะระบิบถามหลังจากไหว้พระเสร็จ

‘ข้าขอให้ข้าและพี่พรเทพมีความสุข’ เธอเอียงอาย แกล้งจับปอยผมมาทัดหู ‘แล้วพี่พรเทพล่ะ’

‘พี่เธอ’ เขาทิ้งจังหวะ ก่อนจะมองเจ้าเล่ห์ ยิ่งทำให้หญิงสาวอยากรู้ ‘พี่ไม่ได้อธิษฐาน แต่พี่สาบาน’

‘สาบานอะไร’

‘สาบานว่าถ้าพี่ได้รักใคร พี่จะทำทุกทางให้เขามีความสุขตลอดไป’

หัวใจดาหวันสั้นยิ่งกว่ากลองเพล ‘คนนั้นคือใครเธอจะ’

‘จะมีใครอีกเล่า พี่ก็รักแต่ดาหวันคนเดียวเท่านั้น’

คำว่ารัก อักษรค่ายิ่งใหญ่ที่สาบานไว้ต่อหน้าพระประธาน ดาหวันไม่เคยลืม เธอนับวันรอหวังให้ปาฏิหาริย์ดลบันดาลให้เธอได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับเขา งานปอยหลวงคืนนั้นช่างสุขใจ เดินไปไหนคนบ้านสันทรายก็เชื่อว่าสองคนช่างเหมาะสมกันเหลือเกิน

ทว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่เคยแสดงผล คงมีแต่ค้นหาของชายหญิงเท่านั้นที่มีจริง ใครจะรู้ว่าขณะที่เธอกำลังบ่มเพาะความรักกับพรเทพ แสงสว่างเองก็หลงรักชายหนุ่มด้วยเหมือนกัน

หนังจบแล้ว คนดูต่างลุกขึ้นม้วนเสื่อกลับบ้าน สมบัติชวนเธอซ้อนท้ายจักรยานคันเก่า ดาหวันไม่ปฏิเสธ เพราะเธอรู้อีกกับเขาเหมือนเพื่อนชายคนหนึ่งที่เคยดูแลเธอเสมอ ดาหวันไว้ใจ แต่ยังไม่ให้ใจ

คนทั้งหมู่บ้านเองก็รู้ว่าชายหนุ่มคนนั้นคิดอะไรกับเธอ สมบัติหนุ่มตัวใหญ่ ใจนักเลง กล้าได้กล้าเสีย แต่ยามใดที่ได้เจอดาหวัน เหล็กกล้าอย่างเขาก็อ่อนเป็นขี้ผึ้งลนไฟ เขาแสดงออกว่าชอบดาหวันมาแต่ไหนแต่ไร แม้หญิงสาวยังไม่ยอมปลงใจ ชายหนุ่มก็ไม่เคยท้อ ยังเที่ยวหา ดูแลอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

“ดาหวัน ทำไมไม่สูถึงเสียบไป หรือว่ายังโกรธที่ข้าพุดมาก” สมบัติถามขณะปั่นจักรยานไปตามทาง

“ข้าไม่ได้โกรธ เพียงแต่ว่า...กำลังนึกถึงงานปอยหลวงเมื่อหลายปีก่อน”

“ตอนนั้นข้ายังบวชเรียนอยู่วัดในเวียง ยังไม่ได้ออกมาพบทางโลก” สมบัติบวชเรียนมาตั้งแต่เด็ก เพิ่งจะสึกมาตอนอายุได้ยี่สิบ บางคนก็เรียก

เขาว่า “น้อยสมบัติ” เช่นคนที่บวชเป็นพระมา

“ดูน่าจะหาเมียได้แล้วนะ” คำพูดของเธอทำเอาสมบัติสะดุ้งโหยง

“ข้าก็รอสู้อยู่นี่ไง” เขายิ้มหวาน

สมบัติเองไม่ใช่คนขี้ริ้วขี้เหร่ ขยันทำงาน แต่ติดตรงที่อยากจนและยังชอบเจ้าชู้ไปทั่ว ทำผู้หญิงหัวบ้านท้ายบ้านนอกหักเป็นแถว

“ข้ามันแก่ลงไปทุกวัน สูควรไปสนใจสาวน้อยดีกว่า”

“สูยังไม่แก่เสียหน่อย”

“เป็นผู้หญิง อายุเลยยี่สิบก็ไม่มีใครเอาแล้ว” ดาหวันเอ่ยตามจริง ไม่อยากให้เขาต้องมาเสียเวลากับคนอย่างเธอ

“ข้ารู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ เรื่องหัวใจข้าบังคับใครไม่ได้ คงได้แต่หวังว่าสักวันสูจะลืมพี่พรเทพแล้วหันมามองข้าบ้าง” น้ำเสียงของชายหนุ่มไม่ได้หวานแต่ฟังหนักแน่น

ดาหวันทำได้เพียงยิ้มรับ ถ้าบังคับหัวใจกันได้ง่ายๆ เธอคงรักสมบัติไปนานแล้ว ทว่าหัวใจก่อนนั้นมันเกร เจ็บไม่เคยจำเลยสักครั้ง

หลังจากรู้ว่าพรเทพต้องแต่งงานกับแสงหล้า ดาหวันซึ่งหัวใจสลายก็เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้อง ไม่ยอมกินข้าวกินปลา รู้ซึ่งถึงความเจ็บในใจเหมือนจะตายเป็นความจริง ยามตื่นก็เหมือนมีไฟร้อนแผดเผา ยามนอนก็เศร้าราวกับนอนทับเข็มทับพันเล่ม

หากแต่เวลาและคำสอนของแม่เท่านั้นที่เป็นดั่งแสงสว่างให้ดาหวัน หลุดพ้น มารดาเตือนสติว่าคนเรา หากจะได้เป็นคู่ชีวิต ต้องเคยทำบุญร่วมกันมาก่อน

บุญของดาหวันกับพรเทพอาจเพียงแค่นี้ก็ได้รักกัน แต่ไร้ซึ่งวาสนาที่จะได้อยู่เคียงกัน...

เมื่อห่างจากวัด คนก็เริ่มแยกย้ายกลับเข้าบ้านจนเหลือแค่หนุ่มสาวสองต่อสอง

ดวงจันทร์ข้างแรมโผล่ออกมาจากเมฆ ล่องแสงแจ่มฟ้า ทาบทาให้

รอบตัวเป็นลีลาวโพลนโดยไม่ต้องเปิดไฟฉาย หนูมกล้ำมโต่ยร้องเพลง ลูกทุ่งไปตลอดทาง รถถีบคันเก่าเล่นฉิวไปตามถนน บ้านดาหวันอยู่ริม น้ำเหมืองหรือคลองของหมู่บ้าน เป็นกระท่อมหลังเล็ก อยู่ลำพังสองแม่ลูก

“แล้วแม่สู้อการดีขึ้นหรือยัง” สมบัติเปลี่ยนมาถามถึงญาติคนเดียวของดาหวัน

“เหมือนเดิม พอหกล้ำมในนาครั้งนั้นก็เจ็บป่วย ลูกไปไหนไม่ได้”

ดาหวันถอนหายใจ ตั้งแต่จำความได้ แม่ของเธอก็มักเจ็บป่วยเสมอ แต่คราวนี้หนักหน่อย เพราะสามเดือนก่อนหน้ามีดทกล้ำมกลางทุ่งนา แม้ว่า จะไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร แต่ ‘ทองใบ’ ก็เอาแต่นอนซึม ลูกไปไหนไม่ได้ กินอะไรไม่ค่อยลงมาหลายเดือนแล้ว

“ให้แกกินข้าวใหม่ๆ คนเฒ่ากระดูกคงไม่แข็งแรงเหมือนคนหนุ่ม มีอะไรให้ข้าช่วยกับออกนะ” ชายหนุ่มเอ่ย เมื่อมาถึงบ้านของหญิงสาว เขาก็ลงมาส่งเธอที่ประตูรั้ว

“ขอบคุณนะที่มาส่ง” ดาหวันตอบ สายตาแอบชำเลืองไปยังบ้านอีกหลังที่มีดมิด บุญคงและหลานสาวคงนอนหลับไปแล้ว

พลันหูก็ได้ยินเสียงกุกกักมาจากในบ้าน ดาหวันหันขวับ แต่ที่ไวกว่าคือสมบัติที่รีบดันเธอมาอยู่ด้านหลังตนพร้อมกับเสียวหูฟัง

ก็ก...ก็ก...เสียงประหลาดดังมาจากใต้ถุนบ้านของดาหวัน

“ได้ยินเหมือนกันหรือเปล่า” เธอกระซิบถาม แต่ชายหนุ่มยกมือขึ้นมาจุกปาก หยิบไฟฉายไว้กับตัว

ดาหวันใจสั่น เริ่มคิดมาก หรือจะเป็นขโมย วันก่อนได้ยินผู้ใหญ่บ้านพูดกลางตลาดว่ามีโจรปล้นควายชาวบ้านแถวบ้านศรีดงเย็น ไม่คิดว่าจะมาถึงบ้านสันทรายได้เร็วขนาดนี้

‘แต่ถึงมา โจรมันจะมาปล้นอะไรที่บ้านกู ควายสักตัวก็ไม่มี เงินทองบนเรือนก็ไม่มีให้เห็น’

ขณะที่คิดฟุ้งซ่าน สมบัติก็พาเธอย่องเข้ามาในเขตบ้าน เสียงแปลกๆ

ดังอีกครั้ง

ก็ก๊

ดาหวันเหงื่อตก พยายามหายใจให้เบาที่สุดเพราะเกรงว่าโจรร้ายอาจ
ได้ยิน ยังอุ่นใจหน่อยที่มือของสมบัติยังจับเธอไว้นั่น

แสงจันทร์ขาวนวล อาบทำให้ทุกอย่างเป็นสีหม่นวังเวง ทันใดนั้น
ทั้งคู่อีกก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่างกำลังคลานออกมาจากใต้ถุนบ้าน

“กะต๋าก!”

เสียงไก่อ้องดังก่อนจะเงียบเสียง สมบัติจึงตัดสินใจสาดไฟฉายเข้าไป
ภาพที่เห็นทำให้ชายหนุ่มขนลุกชู

หญิงชราคลานไปมาบนพื้น นางสะดุ้งที่เห็นแสงไฟ ทว่าปากยังไม่
หยุดเคี้ยว เลือดเปรอะเปื้อนทั่วใบหน้าและเสื้อผ้า ในมือมีซากไก่ที่หัวขาด!

ดาหวันเบิกตาโพล่ง

“แม่...”

๒

คนต้นเรื่อง

แสงของวันใหม่ลอดเข้ามาทางช่องฝาบ้านที่ผุพัง

ทองใบค่อยๆ ลืมตาตื่น เพราะฝูงนกกระจอกที่เกาะเหนือต้นมะม่วง ใหญ่ส่งเสียงจ้อแจ้ว ฟังแล้วดูเพลิน แต่สำหรับคนป่วยซีโรคกลับรู้สึก หงุดหงิดมากกว่า

“อีดาหวัน” เรียกหาลูกสาวด้วยเสียงแหบๆ เพื่อให้รู้ว่าตื่นแล้ว แต่ไร้เสียงตอบรับ บางทีดาหวันอาจกำลังหุงหาอาหารอยู่ในครัว

หญิงชราพุงตัวลูกขึ้นนั่งอย่างลำบาก ขยับตัวที่ก็ร้องโอดโอย ไกล่ จะออกพรรษาแล้ว แต่ฝนยังไม่ทิ้งช่วง ทำให้อากาศเย็นจนตัวสั่น หากเข้าสู่หน้าหนาวเมื่อไรคงได้หาเสื้อหนาๆ มาใส่เพื่อไม่ให้ป่วยไข้ไปกว่านี้

ทองใบคลานเข้ามาขัดสมาธิที่คั่นช่อง ในห้องสลัว เงากระจกสะท้อน ภาพสตรีวัยสี่สิบห้าที่บัดนี้ดูเหมือนหญิงชราวัยหกสิบกว่า ผมขาวโพลน ดวงตาสีเทา ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น ตัวซีดอย่างไ้ดำมืดไหม้ ผอมกะหร่องไม่ต่างจากโครงกระดูกเดินได้

เห็นกายหยาบของตน ทองใบก็ได้แต่ปลง หลังจากหน้ามืดเป็นลมที่

ทุ่งนาเมื่อสามเดือนก่อน เร็วแรงที่เคยมีก็หดหาย ยี่งนานวันก็ยิ่งเป็นหนัก ถึงขั้นเดินไม่ได้เหมือนเก่า ลองให้ตาหวันไปไหว้ขอสูมาฝึบฝึยา ถามฝึหม้อนี้ ฝึท่านก็บอกว่าถุกของดีหัก ต้องทำพิธีถวายสะดวงเครื่องเช่น เธอก็ทำทุกอย่าง แต่อาการกลับไม่ดีขึ้น

คงจะเป็นกรรมเป็นเวรที่ทำให้สังขารตัวเองเสื่อมโทรมได้เร็วเช่นนี้ ออยากตายไปเสียให้มันรู้แล้วรู้รอด แต่ก็ยังคิดหนักว่าหากตายไปแล้วลูกสาวคนเดียวยจะอยู่กับใคร

ทองใบกระเถิบตัวมาเปิดหน้าต่าง หวังให้ความสดชื่นยามเช้าปลุกชีวิตให้มิกำลังวังชา แสงแห่งอรุณรุ่งหอบเอาลมเย็นลวงเข้ามาในห้อง ไล่ตอนความมืดอับให้หายไป ที่นอนของตาหวันถูกพับเก็บเรียบร้อย แต่ทองใบต้องแปลกใจเมื่อพบว่าตนไม่ได้ใส่เสื้อตัวเดิมเหมือนเมื่อตอนเข้านอน

เมื่อคืนยังจำได้...ก่อนที่ตาหวันจะออกไปดูหนึ่งกลางแปลง เธอสวมเสื้อคอกระเช้าสีขาวและผ้าซิ่นคาดก่าน เซ้าน้ำมันถูกเปลี่ยนเป็นอีกชุด

‘เกิดอะไรขึ้นกับกู!’

นางซี้โรคยับตัว คลานไปที่ตะกร้าใส่ผ้าที่รอซัก รื้อค้นก็ไม่เจอเสื้อที่ใส่เมื่อวาน

หรือจะฝันไป โรคัยที่รุ่มร่าอาจทำให้จำไม่ได้ว่าใส่เสื้อตัวไหน ขนาดวันนี้เป็นวันอะไรยังลืม

ทองใบถอนหายใจ บังเอิญสายตาเหลือบไปยังตู้เสื้อผ้าที่ปิดไม่สนิท สัญชาติญาณบางอย่างทำให้ยับตัวไปหา

เสียงตู้ไม้ลั่นเอี้ยดอืดเมื่อถูกเปิดออก ข้างในมีเสื้อผ้าเก่าที่ไม่ได้ใช้ เห็นตาหวันตั้งใจว่าจะเก็บไปแลกไขกับพ่อค้าเจ๊ก ส่วนบางตัวที่ยังใหม่จะเอาไปให้เด็กๆ ใกล้บ้าน และแล้วหญิงซาก็เหลือบไปเห็นกองผ้ายัดอยู่ด้านในสุดของตู้

มือเหี้ยวๆ ลองเอื้อมจับมาคลี่ดู ทองใบก็ต้องเบิกตาโพลงด้วยความตกใจ ผ่านนั้นมีเลือดแห้งกรังติดอยู่ ที่สำคัญ มันคือเสื้อคอกระเช้าสีขาวของ

ตัวเอง!

ดาหวันถือตะกร้าเดินเลือกซื้อของในตลาด แม่ค้าและลูกค้าส่วนใหญ่ต่างจับกลุ่มพูดคุยเรื่องหนังที่มาฉายเมื่อคืน หญิงสาวเลี้ยงที่จะผ่านตรงที่คนเยอะ ก็มหันหน้าเลือกซื้อแต่ของที่ต้องการ แต่ก็ไม่วายยังมีคนทัก

“อีดาหวัน” เสียงเรียกดังขณะที่เธอกำลังจะหยิบถุงกะปิ

“จะซื้อกะปิไปตำน้ำพริก” เธอรีบตอบ แม้อีกฝ่ายยังไม่ได้ถามอะไร แฉงสา แม่ค้ายิ้มระรื่นชวนคุยต่อ

“มึงจะเหม่อไปไหน กูแค่จะถามว่าเมื่อคืนมึงได้ดูหนังตอนจบไหม เขาว่านางเอกเกือบตาย ดินะที่พระเอกไปช่วยไว้ทัน เสียดยาที่กูต้องรีบกลับ เพราะลูกกูมันดันหลับคาตักไปซะก่อน”

“ใช่แล้ว” ดาหวันรีบส่งเงินให้แม่ค้า

“เออเน... ได้ยินว่าลุงบุญคงมันไปเชี่ยนอีดาวถึงหน้าวัดและยังหาเรื่องมึงด้วยเหอ” แฉงสาจิบปากจิบคอถามตามประสาคนช่างจ้อ

“ช่างมันเถอะ ข้าไม่ถือ”

“ลุงบุญคงโกรธลูกสาวแล้วพาลไปหมด” แฉงสาสายหัว ก่อนจะหันไปถามลูกค้าว่าต้องการอะไรเพิ่มอีก เพราะเห็นดาหวันเอาแต่เงียบ ไม่ยอมคุยต่อเหมือนทุกครั้ง

“ไม่...เอาแล้วเจ้า” ดาหวันส่งยิ้มและเดินหลบมาเสียบ

โล่งใจที่ตลาดยามเช้าส่วนใหญ่คุยกันแต่เรื่องหนังขายยาและชายแก่บุญคง แต่ไม่มีใครเอ่ยถึงเรื่องแม่เธอที่คาบไถ่ได้ถุนบ้านมาเกินสตร

หวังว่าคงไม่มีใครรู้ เพราะเรื่องนี้แหละจึงทำให้เธอนอนไม่หลับ ยิ่งคิดก็ยิ่งเครียด มารดาชู้โรค เดินไปไหนไม่ได้ ออกจากห้องนอนยังลำบาก แต่เมื่อคืนกลับเห็นเต็มตาว่าคลานอยู่ที่ใต้ถุน แฉมยังจับไถ่ที่เลี้ยงไว้มากิน!

แต่พอเห็นแสงไฟฉาย ทองใบก็เป็นลมหมดสติ สมบัติจึงอุ้มขึ้นบ้าน ผังซากไถ่ และบอกให้ดาหวันรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าให้แม่เสียบ

‘สมบัติ สู้อย่าบอกเรื่องนี้กับใครนะ’

ชายหนุ่มพยักหน้า บอกให้ดาหวันเข้านอนและปิดประตูให้มิดชิด

เมื่อยังไม่มีการรู้เรื่องแม่ ดาหวันซื้อของเสร็จก็รีบกลับบ้าน เดินออก

มาจากตลาดก็พบชายหนุ่มกล่อมไต้ย็นรออยู่

“สมบัติ” เธอตกใจ ไม่นึกว่าจะเจอเขาที่นี่

“เข้ามาซื้อข้าวสาร”

เธอพยักหน้า สมบัติจึงถามต่อ “แล้วป่าทองไป...”

“ยังไม่ตื่น” ดาหวันรีบตอบ เพราะไม่อยากให้เขาพูดยาว

หนุ่มหน้าคมมีสีหน้าจริงจัง “ถ้าคนอื่นรู้เรื่องเมื่อคืน เขาจะว่าแม่สูมี

พรายสิงอยู่”

คนฟังหัวใจหล่นไปที่ตาตุ่ม เรื่องที่เธอไม่อยากพูดถึง แต่เขากลับเอ่ยออกมา ดาหวันรีบเข้าไปประชิดตัว

“ปากหมา แม่ข้าแค้นนอนละเมอ” เธอชักสีหน้า

“ดาหวัน จะเป็นโรคหรือจะเป็นผี เราควรรหาวิธีรักษา”

“ไม่ต้องพูดแล้ว” เธอเดินหนี ชายหนุ่มรีบตาม

“อ้อ! และถ้าสู้ไปเล่าให้ใครฟัง อีดาหวันคนนี้แหละจะเป็นผีไปบีบคอสู” ดาหวันหันมาชี้หน้าก่อนจะเดินกลับ ขณะที่ชายหนุ่มมองตามด้วยความเป็นห่วง

‘ดาหวันเอ๋ย ทำไมข้าจะไม่รู้ สูก็คิดเหมือนข้านั่นแล’

สาวสวยเร่งฝีเท้าให้ถึงบ้านเร็วขึ้น นึกหวั่นใจกับคำพูดของชายหนุ่ม

‘หรือจะมีผีพรายสิงร่างแม่กูจริงๆ’

เคยได้ยินมาตั้งแต่ยามเล็ก ผีพรายจะเข้าสิงร่างคนที่มีจิตอ่อน เช่น คนป่วยที่ลุกไปไหนไม่ได้ ซึ่งหากผีมันสิงร่างก็จะทำให้เปลี่ยนไปเป็นอีกคน กลางวันนอนซึม ตาฝ้าฟาง ไม่สู้แสง กินอะไรไม่ได้ แต่พอกกลางคืน

กลับตาใส ร้องหิวอยากกินไปเสียหมดทุกอย่าง ว่ากันว่าเจ้าของร่างตัวจริง
อาจจะตายไปแล้ว ที่เห็นอยู่คือพรายที่อดอยากปากแห้ง!

ไม่...แม่เธอแค้นนอนชมไปไหนไม่ได้ พุดจาก็ยังเป็นภาษาคน แต่ที่
แปลก...ก็คงเรื่องเมื่อคืนนั้นแหละ ที่อยู่ดีๆ แม่กลับลุกขึ้นมากินไก่ดิบใต้ถุน
บ้าน

เห็นที่ต้องไปทำบุญให้แม่เสียหน่อยแล้ว

บุญคงเดินลงมาจากเรือนแล้วยืนบิดขี้เกียจไล่เลือดลม หนาวเครา
ที่รักครีမ်ทำให้หน้าตาเขาดูเคร่งขรึม แม้อายุจะปาเข้าเลขหก มีผมสีขาวยเกือบ
ค่อนหัวแล้ว แต่เขาก็ยังแข็งแรงไม่แพ้หนุ่มรุ่นกระซง

ชายชราเดินมาที่โถงน้ำข้างๆ โรงครัว หยิบขันมาตักน้ำล้างหน้าล้าง
ตา เสร็จแล้วจึงตะโกนถามหลานสาวที่กำลังร่อนวยอยู่หน้าเตา

“อีดาว หนึ่งข้าวเสร็จหรือยัง พระจะมาแล้วนะ” อีกกิจวัตรในยามเช้า
ของเขาคือการใส่บาตรทำบุญ

หลังจากพรเทพและแสงหล้าแยกทางกันไป ดาวเหนือและเดือนเด่น
ก็ย้ายมาอยู่กับเขา คอยทำงานบ้านทุกอย่าง ส่วนวินัยหลานชายอีกคนก็พา
ไปฝากกับหลวงปู่ที่วัด หวังให้ได้บวชเรียน อย่างน้อยก็ไม่ต้องสิ้นเปลือง
ข้าวสุก

ดาวเหนือนำกล่องข้าวเหนียวและไข่ต้มออกมาส่งให้ผู้เป็นตา บุญคง
รับไว้แล้วเดินไปหน้าบ้าน รอพระมาบิณฑบาตในเช้าวันใหม่

“อืดือนละ” ชายชราหันมาถามหาหลานสาวอีกคน

“ยังไม่ตื่นเจ้า”

“ไปเรียกให้มันตื่น ก่อนที่กูจะตามไปเขี่ยจนถึงในห้อง”

คำสั่งนั้นทำให้ดาวเหนือต้องรีบเดินขึ้นเรือนไปปลุกเดือนเด่นที่ยัง
นอนฝันหวาน

“อืดือน ตื่นได้แล้ว” น้องสาวของเธอเป็นคนชี้เขา ปลุกยาก “ถ้ามีง

“ไม่ตื่น ตาจะเข้ามาเขี่ยนมถึงในห้องนะ”

ดาวเหนือเขย่าร่างเล็ก และต้องตกใจเมื่อพบว่าฟูกนอนนั้นเปียกชุ่มไปด้วยน้ำ

“อีเดือนตื่นเดี๋ยวนี้ มึงฉีรดที่นอน!”

ดาวเหนือออกแรงเรียกอีกหลายทีจนคนไข้เซาสิมตา เมื่อรู้ตัวเดือนเด่นก็ติดตัวลุกขึ้น หน้าซีดเผือด นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอนอนหลับเพลินจนเปลอปลัสสาวะรดที่นอน

“ทำไงดี พี่ดาว” เดือนเด่นตัวสั่น ครั้งก่อนเธอโดนบุญคงพาดด้วยด้ามไม้กวาดจนนอนซมจับไข้เป็นสัปดาห์

“ลุกออกจากห้องไปก่อน ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถ้าตาออกไปทำงาน ค่อยเอาที่นอนออกไปตาก” ดาวเหนือวางแผน เดือนเด่นจะร้องให้พี่สาวก็ยกมือขึ้นมาจุกปาก

“อย่าร้อง เดี่ยวตาได้ยิน”

“กูได้ยินหมดแล้ว”

เสียงแข็งดังมาจากด้านหลัง ดาวเหนือและเดือนเด่นเบิกตาโพลง เพราะผู้เป็นตายืนอยู่ในห้องแล้ว

“อย่าคิดจะมารอกกู” ร่างใหญ่เดินเข้ามา จ้องหน้าเดือนเด่นที่ตัวสั่นราวกับลูกนกตกน้ำ

“กูเคยบอกแล้วนะว่าห้ามฉีใส่ที่นอน”

“ขอ... ข้าไม่รู้ตัวว่าฉีตอนไหน” เดือนเด่นพูดตะกุกตะกัก

“ไม่รอช้า ชายชราบรีเข้าหา เขวี้ยงฝ่ามือตบใบหน้าคนต้นเหตุจนล้มคว่ำ

เดือนเด่นกรี๊ดร้อง น้ำตาไหลพราก หัวตกกลัวสุดหัวใจ บุญคงกลายร่างเป็นสัตว์ร้าย ยื่นมือไปจิกผมของหลานสาวและกดหน้าเด็กน้อยลงไปที่คราบปัสสาวะบนที่นอน

“ซ้ากแล้ว ซ้าขอโทษ” เธอร้องขอด้วยเสียงอู้อี้ แต่ชายแก่กลับ

กตหัวแน่นกว่าเดิมจนเดือนเด่นหายใจไม่ออก

“เยี่ยวมึง มึงก็ดมซะ อีเด็กสกปรก”

“ตา อีเดือนมันหายใจไม่ออก” ดาวเหนือเขย่าแขนร้องขอ แต่กลับโดนชายแก่เหวี่ยงหลังมือใส่เต็มหน้า

“มึงก็อีกคน ดูแลน้องยังงี้ ปล่อยให้มันเยี่ยวใส่ที่นอน”

บุญคงไม่สนใจเสียงร้องไห้ของหลานสาว อะไรที่หึงคู่ทำแล้วไม่ถูกใจเขา นั่นย่อมกลายเป็นเรื่องใหญ่ เขาอุ้มเดือนเด่นลงจากรือนตรงไปที่ลำคลอง

“ตา อย่า!” ดาวเหนือวิ่งตาม รู้ดีว่าบุญคงกำลังจะทำอะไร

“มึงไม่เคยหลาบจำเลยนะอีเดือน”

“ข้ากลัวแล้ว ปล่อยข้าเถอะ” เดือนเด่นร้องลั่น พยายามดิ้นหนี ฝ่ายดาวเหนือก็กอดขาผู้เป็นตาให้ปล่อยน้องสาว

“ปล่อยกู อีดาว!” ชายชราขบกรามด้วยความรำคาญ ก่อนจะยกเท้าอีกข้างถีบใส่ดาวเหนือจนล้ม

“ตา อย่า!” ดาวเหนือปาดดินที่เปื้อนหน้า แต่ชายแก่ไม่สน ถึงริมฝั่งก็โยนร่างเล็กลงไปในคลอง

บุ่ม!

น้ำลึกแค่เอวผู้ใหญ่ แต่ก็พอทำให้เด็กหญิงวัยสี่ขวบผลุบๆ โผล่ๆ พยายามตะเกียกตะกายขึ้นมาเหนือน้ำ

“อีเดือน!” ดาวเหนือรีบลุกขึ้น วิ่งลงน้ำทันที

“มึงจำใส่หัวไว้ละ อีเดือน ถ้ายังฉีรดที่นอนอีก กูก็จะจับมึงโยนลงน้ำอีก” บุญคงกอดอกมองดูหลานสาวดิ้นรนอยู่กลางคลอง

ดาวเหนือเข้าไปช่วยน้องสาว แต่กว่าจะพาขึ้นมาบนฝั่งได้ก็กลืนน้ำไปหลายอีก ระหว่างนั้นชายคนหนึ่งปรากฏตัวที่หน้าบ้านพอดี เมื่อเขาเห็นเหตุการณ์ก็ตกใจ รีบวิ่งเข้ามาหาเด็กน้อยทั้งสอง

“อีดาว อีเดือน”

แม้จะยังสำคัญไม่หยุด แต่เมื่อได้เห็นหน้าผู้มาเยือน ดาวเหนือและเดือนเด่นก็ดีใจนรีบเข้าเฝ้าทอด

“พ่อ”

แววตาของบุญคงที่เคยสะใจแปรเปลี่ยนเป็นความเคืองชุ่น

“มันเกิดอะไรขึ้น” เขาถามลูกสาวพร้อมกับเงยหน้ามองอดีตพ่อตาเด็กน้อยในอ้อมกอดบิดาไม่ยอมบิปริก เอแต่กัมหน้ำร้องให้ตัวลั่นด้วยความกลัว

“ทำเกินไปหรือเปล่า พ่อคง” พรเทพเตตามรูปการณ

“เด็กมันไม่มีพ่อแม่คอยสั่งสอน กูก็ต้องคอยตัดสินภัยเป็นธรรมดา”

บุญคงพูดสีหน้าเรียบเฉย

“แต่ถึงขั้นจับโยนลงน้ำ มันเกินไปนะพ่อ” ยิ่งเห็นหน้าลูก พรเทพก็ยิ่งสงสาร

“ถ้าคิดว่ากูทำเกินไป มึงก็รับเอามันไปเลี้ยงเสียสิ”

เจอย้อนไม้นี้ ก็ทำให้พรเทพต้องอ่อนลง “พ่อก็รู้ว่าตอนนี้ข้ายังไม่พร้อม แคตัวคนเดียวยังเอาตัวไม่รอด”

“หี” ชายแก่ยกมูมปากจนหวดกระดิก “มึงมันคนไม่ได้เรื่อง นำสมเพชสิ้นดี”

“ข้าขอเถอะพ่อ ถ้าข้าตั้งตัวได้ ข้าจะมารับลูกไปอยู่ด้วยแน่ๆ”

บุญคงรู้สึกชนะทั้งๆ ที่ยังไม่ได้คำตอบ จึงเดินผิวปากขึ้นเรือนเตรียมตัวออกไปทำงานที่ทุ่งนา

“พ่อ เอาข้ากับอีเดือนไปอยู่ด้วยไม่ได้หรือ” ดาวเหนืออ้อนวอนบิดา

“ข้าอยากไปอยู่กับพ่อ” เดือนเด่นเอ่ยบ้าง

“ลูกเอ๋ย... ใจว่าพ่อไม่อยากเอาลูกมาอยู่ด้วย แต่พ่อจะเอาปัญญาที่ไหนไปเลี้ยงดู” พรเทพพูดตามจริง ทุกวันนี้จะกลับไปอยู่บ้านพ่อแม่ตัวเองยังไม่กล้า เพราะมีภาระอีกมากมายที่พ่อแม่ของตนต้องดูแล หากเอาลูกไปอยู่ด้วยก็ยิ่งลำบากไปกันใหญ่

หลังจากเมียแต่งงานหน้า หนีตามผัวใหม่ พรเทพก็ไม่อยากอยู่ในหมู่บ้านอีก หนีไม่ไหวที่ถูกมองว่าเป็นไอ้โง่ถูกเมียสวมเขา จึงฝากลูกไว้กับพ่อตา ส่วนเขาก็เข้าไปทำงานทำในเวียง จนได้รู้จักเจ้าแก้วโกลนที่แม่สาวซึ่งอยู่ห่างตัวอำเภอฝางไปอีกหลายกิโลเมตร ได้ที่พักฟรีมีข้าวกินก็พอประทัง แต่จะให้มารับลูกสาวไปอยู่ด้วยก็ยังไม่ได้อยู่ดี

“ทนายหน้อยนะ ตาคงเป็นคนปากร้าย แต่อยู่ที่นี่สู้ไม่มีทางอดตาย”
มือหยาบของผู้เป็นพ่อลูบผมของลูกสาวทั้งสอง

“อีดาว พ่อตั้งชื่อให้ลูว่าดาวเหนือ ให้ลูเป็นดั่งดาวนำทางให้หน้อ”

เด็กหญิงดาวเหนือมองพ่อตาแป่ว

“ส่วนอีเดือน พ่อให้สูงดงาม ใจเย็นเหมือนดวงจันทร์บนฟ้า รอเวลานะลูก อดทนกันไปก่อน”

“ข้าคิดถึงพ่อ” ลูกสาวคนเล็กกอดพ่อไว้แน่น

“พ่อจะมาเยี่ยมบ่อยๆ อ้อ นี่พ่อซื้อซาลาเปาจากในเวียงมาฝากด้วย”
พรเทพชูถุงซาลาเปา เด็กน้อยทั้งสองจึงยิ้มออกมาได้

“ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วมากินกัน” บิดาเอ่ย

“พี่พรเทพ” เสียงหนึ่งตะโกนทักมาจากอีกฝั่งคลอง พรเทพหันไปมอง ก็พบหญิงสาวยืนยิ้มกว้างอยู่ตรงนั้น

ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี รอยยิ้มนี้ก็คุ้นเคยเสมอ

“ดาววัน”

บุญคงแต่งงานและนำเกวียนออกจากบ้านไปแล้ว เขาไม่หันกลับมามองอดีตลูกเขยและหลานสาวทั้งสองด้วยซ้ำว่าทำอะไรกันอยู่

จะกอดจะอ่อนหรือจะพากันกลับไปอยู่ที่ไหนก็เชิญ ออกจะยินดี หากที่เหลือนอยู่จะได้ไม่ต้องมีรอยมลทินของพวกเขาให้ปวดใจ

ที่แครงไม้ไผ่ใต้ต้นลำไย ดาวเหนือและเดือนเด่นค่อยๆ กัดกินซาลาเปาอย่างระวังเพราะกลัวมันจะหล่น การได้กินอย่างอื่นนอกเหนือจาก

ข้าวสามมื้อย่อมหมายความว่า เป็นของพิเศษ

“อร่อยมากเลยพ่อ” เตือนเด่นยิ้มแก้มปริ

พรเทพลูบผมลูก ดีใจที่ของฝากช่วยปลอบขวัญให้ลูกสาวลืมเรื่อง
เลวร้ายในเช้านี้

“แล้วพี่พรเทพกินอะไรมาหรือยัง” ดาหวันซึ่งนั่งข้างๆ ถาม แหวตา
เต็มเปี่ยมไปด้วยความดีใจ พรเทพพอมและคล้าลงกว่าเดิมนัก แต่อย่างไร
ก็ยังเป็นคนที่เธอคิดถึงเพียงคนเดียว

“กินซาลาเปามาแล้ว” เขาเอ่ย มองไปยังหญิงงาม “แต่พี่ขอโทษนะที่
ไม่ได้เอามาฝากกับแม่”

“ไม่เป็นไร เงินทองมันของหายาก พี่ไม่ต้องเป็นห่วงซ้ำ ห่วงแต่ฮีดาว
กับอ๊อเดือนเถอะ น่าสงสารมันที่โดนลุงคงด่าตีเกือบทุกวัน”

ดาหวันเล่าตามที่เห็น นึกไม่ถึงว่าหลังกลับจากตลาด ได้ยินเสียง
เอะอะโวยวาย พอทำอาหารให้แม่เสร็จเลยออกมาดู จึงได้พบกับคนที่เธอ
แสนคะนองหา พรเทพบอกว่าวันนี้โรงสีหยุดงาน จึงยืมรถจักรยานคันเก่าของ
เจ้านายปั่นมาเยี่ยมลูก

“พี่อยากพาลูกไปอยู่ด้วยใจจะขาด ติดแต่ว่าพี่มันคนขี้ซลาดนัก หาก
เอาไปอยู่ด้วยก็คงจะอดตายกันหมด”

ดาหวันหันไปมองเด็กทั้งสอง แม่เลือดครึ่งหนึ่งจะเป็นของแสงหล้า
ผู้หญิงที่แยงทุกอย่างของเธอไป แต่อีกครั้งยังเป็นเลือดของพรเทพ ชาย
คนที่เธอรักที่สุด

“คงต้องฝากให้ดาหวันคอยดูแลลูกพี่ด้วยนะ”

ตาโศกๆ ของเขาจับจ้องใบหน้า ทำให้เลือดลมของหญิงสาวหมุนเวียน
จนแก้มเปล่งประกายเป็นสีชมพูระเรื่อ พรเทพพอมลงกว่าเดิม แต่ก็ยังเป็น
คนหล่อของเธอเสมอ

“พี่ไม่ต้องห่วง ฮีดาวอ๊อเดือนมันก็เหมือนลูกเหมือนหลาน”

พรเทพยิ้ม “ขอบคุณนะดาหวัน แม้ว่าพี่จะเป็นยังไง แต่ลูยังเป็นน้อง

ที่นารักของพี่เสมอ พี่หวังว่าวันไหนพี่พร้อม มีเงินมีทอง พี่จะกลับมาหาลูก และสูนะ”

หัวใจหวาม คำพูดนั้นเหมือนมีปราสาทหลังงามตั้งตรงหน้า โดยมีเขา เป็นเจ้าชายรูปงามรออยู่

“พี่พรเทพยังไม่ลืมสัญญา สัญญาว่าจะรักและดูแลเข้าไปตลอด เพียงแต่ตอนนี้เขายังไม่พร้อม และถ้าพร้อมเขาจะมารับลูกสาวและอีดาวหัน คนนี้ไปอยู่ด้วย” เธอรู้สึก

“ข้าจะเอาใจช่วยพี่” บอกเป็นนัยๆ ว่าเธอก็ไม่รังเกียจพอม่ายลูกติด บทสรุปนียายรักของเธอและเขาที่ถูกแสงหล้าขโมยไปกำลังถูกนำกลับคืน

“แล้วงานของพี่ที่แม่สาวเป็นยังงัยบ้าง” ความอยาทำให้ต้องรีบเปลี่ยน มาถามเรื่องการทำงานที่ทำอยู่

“ทำงานในโรงสีข้าว เฮียแก่ใจดีกับพี่อยู่”

“งานบุญหอรระฆัง พี่จะได้มาไหม” ดาหวนหมายถึงงานวัดฉลองหอรระฆังที่จะจัดกันในอีกไม่กี่เดือน

“พี่อยากมาเหมือนกัน”

“มาเถอะพี่ อีดาวก็บอื่เดือนมันคงอยากเที่ยว ถ้าพี่ไม่มา ลุงคงก็ไม่ให้พวกมันไปไหน ขนาดเมื่อคืนอีดาวมันไปดูหนัง ยังโดนเขียนตั้งแต่หน้าวัดมาจนถึงบ้านเลย”

พรเทพมองหน้าลูกสาวคนโตแล้วก็นึกสังเวชใจ “พี่จะมาให้ได้ จะได้ พาลูกและสูไปเที่ยวงานวัดด้วยกัน”

“จริงๆ นะ” ดาหวนยิ้มกว้าง หันไปพูดกับเด็กๆ “งานปอยหลวง พวกมึงจะได้เที่ยวงานแล้วนะ พ่อพรเทพจะพาไป”

เด็กหญิงกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ วิ่งเข้ามากอดบิดา แถมยัง ออดอ้อนว่าอยากได้ของเล่นชิ้นใหม่ ดาหวนอึ้งใจ แค้ได้เห็นพรเทพยิ้ม บน โลกใบนี้เธอก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว

นั่งคุยกันได้อีกสักพัก หนุ่มเมี้ยหึ่งก็จำเป็นต้องเอ่ยลา

“จะไปไหนต่อหรือพี่” เธอถาม

“พี่จะเข้าไปหาวิญญ์ที่วัด” เขาพูดเสียงหาย น้อยใจในชะตาชีวิต พอเมียทิ้ง ตัวเองไปทาง ลูกทั้งสามก็ไม่ได้อยู่ด้วยกันอีก ช่างน่าสมเพชนัก ดาหวันพยักหน้า “ไม่ต้องเป็นห่วงอีดาวและอีเดือนนะ ข้าจะคอยดูแลมันแทนพี่”

พรเทพยิ้มอ่อน ก้มลงกอดและหอมแก้มลูกสาวทั้งสอง ส่งยิ้มบอกลาดาหวัน ก่อนจะป็นรถถีบคันเก่าออกจากรั้วบ้านไป

พอออกจากซอย กำลังจะข้ามถนนใหญ่ รถถีบคันเก่าของพรเทพก็สวนทางกับมอเตอร์ไซค์คันโก้ เขาเงยหน้ามองคนขับและคนซ้อน หัวใจเหมือนหล่นบนพื้นถนน โดยถูกล้อรถมอเตอร์ไซค์ทับให้แหลกอยู่ตรงนั้น อีแสงหล้า...

สายตาเมียเก่าสบจังหวะประสานกันพอดี ไม่กี่วินาทีแต่รู้สึกว่ามันช่างยาวนาน หญิงสาวแก้มแดงไปมองถนน หลบหน้าอดีตสามีที่กำลังปั่นจักรยานคันเก่า พรเทพก็เช่นกัน เบือนหน้าหนีไปทางอื่น

ไม่อยากจะหัก ไม่อยากจะหายใจร่วมโลกกับนางเพศยา

ดาหวันช่วยเด็กๆ ยกฟูกออกมาตากแดดและซักผ้าปูที่นอนริมคลอง เมื่อได้ยินเสียงรถมอเตอร์ไซค์ดังหน้าบ้าน ทั้งสามก็หันไปมอง

“แม่” ดาวเหนือและเดือนเด่นร้องลั่นด้วยความดีใจ รีบวิ่งเข้าไปหาแสงหล้าลงจากรถ อ้าแขนกอดลูกสาวทั้งสอง ก่อนจะส่งสัญญาณให้คนที่ขี่มอเตอร์ไซค์มาส่งไประบุต่อที่อื่นได้

“เป็นไงบ้าง อีดาว อีเดือน” เธอลูบผมเด็กน้อย

“ข้าคิดถึงแม่” ร่างเล็กแย่งกันพูดพร้อมกับจูงแขนมารดาเข้ามาในเขตบ้าน จนได้พบกับดาหวันซึ่งนั่งอยู่ที่ใต้ต้นลำไย

“มาเยี่ยมลูกเธอ” สาวข้างบ้านตั้งใจทักทาย

แสงหล้าพยักหน้า แต่สบตาดาหวันอย่างรู้ทัน

“แล้วสูมามั่งในบ้านนี้ได้ไง” พุดพร้อมกับส่งห้องขนมที่ซื้อมาฝากเด็กๆ ให้คนละครึ่ง ดาวเหนือและเดือนเด่นดีใจ รีบแกะออกมากิน

“ข้าก็แหวะมาตุเด็กๆ” ดาหวันตอบ

“มาตุเด็กๆ หรือว่ามาตุพ่อมัน” แสงหล้าเอ่ยเสียงเรียบจนดาหวัน หน้าชา

แม้ว่าทั้งแสงหล้าและดาหวันจะเป็นคนบ้านใกล้เรือนเคียง เคยเล่นด้วยกันตั้งแต่เด็ก แต่พอโตเป็นสาวกลับไม่สนิทกัน ด้วยเพราะแสงหล้าเป็นคนทีถือตนเหนือกว่าทุกอย่าง เธอสวย เธอรวยกว่าดาหวัน และมักจะขัดใจเวลาที่ใครมักจะชมอีกฝ่ายว่าสวยกว่า และยิ่งทนไม่ได้เมื่อรู้ว่าคนที่เธอหลงรักอย่างพรเทพดันไปชอบพอกับดาหวัน ไพรชะยจึงก่อขึ้นเงิบๆ ไม่ร้อนแรง แต่ก็ไม่เคยดับ

“สุ่หมายความว่าไง” สาวข้างบ้านถามกลับ

“ข้าเห็นนะว่าเมื่อกี้ที่พรเทพเพิ่งปั่นจักรยานออกไป”

ดาหวันพอจะเข้าใจสิ่งที่แสงหล้าเอ่ย “ใช่ ที่พรเทพมาหาลูก ข้าก็มา ทักทายตามประสา”

“ประสาคนรักเก่าเธอ” แสงหล้ายิ้มเยาะ

“ประสาคนข้างบ้านที่เวทนาเด็กไม่มีพ่อดีแม่” ดาหวันตอบ

“ไม่ต้องมาแก่งเป็นคนดีหรือกดาหวัน ข้ารู้ว่าสูยังไม่มีลิ้มที่พรเทพ เลยอยากเป็นแม่ใหม่ให้อีดาวกับอีเดือน”

ดาหวันหน้าซีด “ข้าไม่ได้คิดแบบนั้น”

“ดูหน้าก็รู้ แต่ข้าก็ไม่ว่าอะไรหรอก อยากได้ก็เอาไปเลย คนอย่างพี่พรเทพน่าเบื่อจะตาย” แสงหล้ายกไหล่ก่อนจะหันไปมองรอบๆ

หลายเดือนเหมือนกันที่ไม่ได้กลับมาที่นี้ บ้านไม้สักของพ่อเธอยังเหมือนเดิม ส่วนกระท่อมหลังเล็กที่ปลายนาคงถูกปล่อยร้างผุพังไปแล้ว แม้ไม่อยากกลับมา แต่ในใจก็ยังนึกห่วงลูก เมื่อจาร์สวัรก็มีฐานะที่สิ้นทราย เธอจึงขอติดรถมาด้วย เลือกเอาเวลาสายๆ เพราะคิดว่าบุญคงน่าจะออกไป

ทำงานกลางทุ่งนาแล้ว

“แล้วสู่ละ ไปไหนมาเธอ” ดาหวันถามบ้าง

“พี่จำรสมาติดต่อซื้อควายที่แม่สุน บอกว่าถ้าได้กำไรงวดนี้จะซื้อทองให้ข้าใส่” น้ำเสียงอ้อวอดเมื่อกล่าวถึงสามี่เหมที่มีดีกรีเป็นถึงพ่อค้าวัวควายผู้มั่งคั่งในตัวเมืองฝาง

“ถ้ารายขนาดนั้น ทำไมไม่เอาลูกไปอยู่ด้วยละ” ดาหวันเอ่ย แต่คนฟังรู้สึกเหมือนโดนประชดจนหันขวับมามอง

“เลือก! ลูกข้ามันจะอยู่ที่ไหนมันก็เรื่องของข้า”

“แล้วสู่รู้หรือเปล่าว่าเด็กมันโดนลงคงตบตีเกือบทุกวัน”

“ก็ดีแล้วนี่ จะตามใจกันไปทำไมมากมาย” แสงหล้าขึ้นเสียง

บทสนทนาเสียงดังทำให้ดาวเหนือและเดือนเด่นหันมามอง

“อันที่จริงก็ควรให้พ่อมันรับผิดชอบบ้าง มันไม่ใช่หน้าที่ของข้าเพียงคนเดียว อ้อ หรือว่าสู่ไม่อยากให้พี่พรเทพต้องรับผิดชอบอะไร สู่กับมันจะไปอยู่กับด้วยกันแบบสบายๆ สิละ” แสงหล้าเริ่มพาลไปหมด

“พูดอะไรหัดดูตัวเองซะบ้าง ที่ลูกผิวสู่ต้องเป็นอย่างนี้ก็เพราะใคร” ดาหวันเถียงสู่

“สู่ไม่ต้องมาเลือกเรื่องของข้ากับลูก ยังไงอีดาว อีเดือน ข้าไม่เอามันไปอยู่ในเวียงด้วยแน่ๆ และลูกข้ามันสบายดี อยู่ที่นี้ก็มีข้าวกิน เผลอๆ สบายกว่าสู่กับแม่ด้วยซ้ำ”

เจอย้อนมาแบบนี้ดาหวันก็เถียงไม่ออก จึงตัดสินใจลุกหนีกลับบ้าน แสงหล้าเบะปากตามหลัง

‘สมหน้าหน้า อย่ามาทำเป็นสอนกู นี่มันชีวิตใหม่ของกู ใช้อีหน้าไหนก็มาขวางกูไม่ได้ จำไว้’

“แม่ไม่เคยคิดจะพาท้ากับน้องไปอยู่ด้วยเลยเธอ” เจ้าของเสียงเล็กๆ ถามหลังจากแอบฟังผู้ใหญ่คุยกันมานาน

“อะไรอีกล่ะอีดาว กูชี้เกียจตอบคำถามมึงแล้ว” แสงหล้าเอาเสียงดัง

เข้าขู

“เมื่อตะกี้แม่บอกกับน้ำดาหวันว่าจะไม่พำข้ากับอีเดือนไปอยู่ด้วย”
เด็กน้อยก้มหน้าใจถามต่อ เธอยังคิดว่าอีกไม่นานมารดาจะรับไปอยู่ด้วย

จำได้ไม่เคยลืม ปีก่อนตอนออกพรรษา เธอสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึก
ได้ยินเสียงพ่อตะโกนอยู่หน้าบ้าน

‘อีแสงหล้า อีกะหรี!’

พรเทพสาปแข่งตามหลังเสียงรถมอเตอร์ไซค์ที่ค่อยๆ ห่างออกไป
ทุกที

ดาวเหนือเดินลงจากเรือนด้วยความหวาดกลัว นอกเรือนมีลมพัด
แรง พ้าแลบแปลบปลาบ บิดาทรุดตัวตรงหน้าประตูรั้ว

‘พ่อ...’

พรเทพหันไปมองบุตรสาว เขาตั้งสติไม่พุ่มพวย ก่อนจะรีบโผล่เข้าไป
กอด

‘แม่ไปไหนเจ้า’

คนเป็นพ่อไม่ตอบ แต่กอดลูกไว้แน่น

หลังจากเหตุการณ์คืนนั้น ดาวเหนือก็ไม่เห็นหน้ามารดาอีก ส่วนบิดา
เอาแต่ดื่มเหล้า ไม่ยอมทำงาน บุญคงผู้เป็นตาทนไม่ไหว จึงรับดาวเหนือ
และเดือนเด่นมาอยู่ด้วย ส่วนวินัยให้ไปอยู่กับหลวงปู่ที่วัด หวังให้ได้เรียน
หนังสือ

นั่นจึงเป็นจุดเปลี่ยนของครอบครัว บุญคงกลายเป็นคนอารมณ์เสีย
มักดุด่าเข็ญนตีจนเด็กน้อยร้องไห้ทุกวัน แต่ก็ยังหวังจะได้เจอหน้าแม่อีก
ส่วนพ่อก็เริ่มเสียคน ผ่านไปสามเดือนพรเทพก็หายตัวไป จนได้ข่าวว่าไป
ทำงานอยู่ต่างอำเภอ ในที่สุดบุญคงจึงบอกว่าแม่ของเธอหนีไปกับผัวใหม่
และจะไม่กลับมาหาเธอและน้องๆ อีกแล้ว

ผ่านไปหลายเดือน แสงหล้าจึงมีเวลาแอบมาหาดาวเหนือและ
เดือนเด่นยามที่บุญคงไม่อยู่ เธอบอกลูกๆ ว่าต้องไปอยู่กับลุงจรัสในดัว

อำเภอ และอีกไม่นานจะกลับมารับเธอและน้องๆ ไปอยู่ด้วย

แต่เมื่อครู่ดาวเหนือได้ยื่นเต็มสองหู มารดาเอ่ยกับนางสาวข้างบ้านว่า
“ไม่มีทางที่จะพาพวกเธอไปอยู่ด้วยแน่ๆ

“อีดาว อย่ามาล้าออย ตอนนี้ฉันอยู่กับตาก็สบายดี ไม่อดอยาก”

ดาวเหนือเบะปากร้องไห้ “แต่ข้าไม่อยากอยู่กับตา ตาชอบตีข้า แม่
พาข้าไปอยู่ด้วยนะ”

พอลูกสาวพูดไม่รู้ฟัง แสงหล้าก็เริ่มหงุดหงิด

“อีดาว กูยังเอาเงินไปอยู่ด้วยไม่ได้ พูดไม่รู้เรื่อง”

“แล้วเมื่อไหร่ล่ะแม่ พ่อก็บอกว่าจะมารับแต่ก็ไม่มา แม่ก็เหมือนพ่อ
ผู้ใหญ่ชอบหลอกเด็ก”

“อีดาว มึงกำลังทำให้กูอารมณ์เสีย” แสงหล้าถอนหายใจ ก่อนจะ
ได้ยื่นเสียงรถมอเตอร์ไซค์ที่คุ้นเคยดังมาทางบ้านพอดี

“อีเด็กดื้อ กูไปก่อนละ” แสงหล้าลุกขึ้นมองไปที่รั้วบ้าน จำรัสกลับมา
รับเธอแล้ว จึงรีบเก็บข้าวของและเดินออกไป ไม่สนเด็กน้อยทั้งคู่

“แม่ รอก่อน บอกข้าสิ”

แสงหล้าไม่สน เร่งฝีเท้าเพราะไม่อยากให้สามีรูปหล่อรอนาน ดาวเหนือ
ตัดสินใจวิ่งตามไปดิ่งแขนไว้

“แม่จะมารับข้ากับน้องเมื่อไหร่”

ความอดทนของแสงหล้าสิ้นสุด เธอสะบัดแขนจนร่างดาวเหนือปลิว
ล้มแล้วเหวี่ยงฝ่ามือพาดตัวอีกครั้ง เตือนเตือนเห็นพี่สาวถูกตีก็ร้องไห้ลั่น

“กูพร้อมเมื่อไหร่จะมาเอง ไม่ต้องมาบีบน้ำตา กูไม่ชอบ” แสงหล้าชี้
นิ้วจ้ำไปที่หัวหวังให้ดาวเหนือสำนึก ก่อนจะเดินขีดหน้าไปหาซู้รัก

“มีอะไรกัน” จำรัสแปลกใจที่เห็นเด็กๆ ร้องไห้กันระงม

“ไม่มีอะไร ไปกันเถอะ เดี่ยวจะถึงบ้านค่า”

ดาวเหนือน้ำตาอาบแก้ม รวบรวมแรงที่มีอยู่วิ่งตามมอเตอร์ไซค์คันโก้

“แม่จ๋า...รอข้าด้วย”

มารดาไม่หันมามองแม่แต่ห่างตา รถมอเตอร์ไซด์คันนั้นพาแสงหล้า
ออกไปทางถนนใหญ่ ไม่รู้ว่าอีกเมื่อไรจะได้กลับมา

เด็กน้อยยกแขนปาดน้ำตาที่ร่วงริน ความน้อยใจเกาะกุมเต็มอก ชีวิต
ของเธอช่างไร้ค่า อยู่ที่ไหนก็ไม่มีใครต้องการ

๓

ดาวโจร

เห็นเด็กหญิงล้มลุกคลุกคลานอยู่ที่ถนนหน้าบ้าน ดาหวันก็อดสงสารไม่ได้ พอรถมอเตอร์ไซด์ของแสงหล้าและผัวใหม่จากไป เธอจึงโผล่ออกมาหา

“ลุกขึ้นอีตาว ร้องให้ไปก็ไม่มีประโยชน์” มือใหญ่บีตเนื้อตัวมอมแมมของเด็กน้อย ครบหน้าตาที่อาบแก้มย็นยันถึงความเสียใจได้เป็นอย่างดี

“กลับไปทำงานบ้านเถอะ ก่อนที่ตาของมึงจะกลับมาแล้วเฉียนมึงต่อ” ดาหวันเตือนสติ

ดาวเหนือสูดลมหายใจเข้าลึก “ไม่มีใครต้องการข้ากับอีเตื่อนเลย” เด็กน้อยเอ่ยตามที่คิด ชีวิตนี้ช่างน่าสมเพชนัก ไม่มีใครรัก ไม่มีใครอยากให้ไปอยู่ด้วย

“ทุกคนต่างมีเหตุผล ถ้ามึงเป็นผู้ใหญ่ มึงจะเข้าใจ” ดาหวันประคองร่างเล็กเข้าไปในเขตบ้าน

“น้ำดาหวัน ข้าอยากเก่งเหมือนน้ำ” ดวงตาดาวเหนือยังสั่นระริก คนแก่กว่ายิ้ม “อยากเก่งเหมือนงู มึงก็ต้องหยุดร้องไห้เสียก่อน”

ดาวเหนือพยายามทำตาม ปาดน้ำตาอีกครั้ง

“จำไว้นะฮีดาว คนเราเลือกเกิดไม่ได้ แต่เมื่อเกิดมาแล้วก็ต้องสู้ให้ถึงที่สุด ไม่มีใครรัก มึงก็ต้องรักตัวเอง รักน้องมึงให้มากๆ ส่วนกูก็จะคอยช่วยส่งกำลังใจให้มึงอีกแรง”

“พ่อข้าให้ข้าเป็นดาวนำทางให้น้อง ถ้าเช่นนั้นแล้ว ข้าขอนำดาวหวั่นเป็นดวงดาวอีกดวงที่ช่วยนำทางข้าที่ได้ไหม”

คนแก่กว่าคิดไม่นานจึงพยักหน้า “กูนินดี”

เด็กน้อยผีน้ยมออกมาก่อนจะเดินเข้าไปในบ้าน ดาวหวั่นมองตาม แต่ดวงใจหวั่นไหว

“มึงคิดว่ากูเข้มแข็งสินะฮีดาวเหนือ ใจจริงแล้วตัวกูก็อยากจะกรี๊ดร้องออกมาดั่งๆ เหมือนกัน”

บางทีก็อยากบอกให้ดาวเหนือรู้ว่า เพราะฮีสองหล้าแม่มันนั่นแหละที่ทำให้ดาวหวั่นต้องเจ็บปวดมานาน ตั้งแต่เด็ก สองหล้าก็คอยหาเรื่องสารพัดคิดว่าเธอคอยแต่จะเด่นเกินหน้า และพอมันคนซมว่าเธอสวยกว่าเมื่อไร ขานั่นเป็นนอออกอาการโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง เย้ยหยันว่าเธอเป็นแค่ลูกแม่มา้ยคนจน

โครม!

เสียงบางอย่างดังมาจากบนเรือน ดาวหวั่นสะดุ้ง วิ่งไปตามต้นเสียง

“แม่”

ทองใบตกใจเมื่อเปลอเอามือไปปิดแก้วน้ำหล่นจากที่บนจนน้ำกระเซ็นเรียวด เมื่อลูกสาวเดินเข้ามาหาในห้องจึงโล่งใจที่มารดาไม่ได้หกล้มหรือเป็นอะไรไปอีก

“เรี่ยวแรงมันไม่ค่อยมี กูเลยเปลอเอามือไปโดนแก้ว” นางทองใบบอกลูกสาว ดาวหวั่นรีบเข้ามาเก็บเซ็ดถู

“ปู่คงเขียนหลานมันอีกแล้วเธอ” ทองใบหมายถึงเสียงเอะอะที่ได้ยินแต่เช้า ลากยาวมาถึงตอนสาย

“เจ้า แล้วตะกี้ที่พรเทพกับแสงหล้ามาเยี่ยมลูก เด็กๆ เลยร้องให้ออกไปอยู่กับพ่อกับแม่”

“กรรมเวรแท้ๆ อีแสงหล้า นั่งผู้หญิงมกมาก ทั้งลูกไปเอาผิวใหม่ ส่วนไอ้พรเทพก็ซี้ซลาด พอเมียทิ้งก็เลี้ยงลูกไม่ได้”

“ที่พรเทพไต่งานใหม่ที่แม่สาว อีกไม่นานคงกลับมารับลูกๆ” ดาหวันเถียงทันควัน จนคนเป็นแม่รับรู้ว่าคุณสาวยังคงรักไอ้หนุ่มทำยบ้านที่ทิ้งให้ขึ้นคานมาจนทุกวันนี้

“มึงก็อีกคน ออกไปยุ่งกับบ้านหลังนั้นมาก มึงควรตกลงปลงใจกับไอ้สมบัตินี้เสีย อย่างน้อยหากกูตาย ก็ยังโล่งใจว่ามีคนดูแลมึงได้” ทองใบรู้ เธอเป็นมายั้วผัวตายตั้งแต่ดาหวันอายุไม่ถึงสิบขวบ กัดฟันเลี้ยงดูลูกมาอย่างยากลำบาก ผู้หญิงหากขาดผู้ชายเป็นเสาหลักก็ลำบากแทบจะเอาตัวไม่รอด หากลูกสาวไม่ยอมมีชีวิตเหมือนเธอก็ต้องแต่งงานมีคู่ครองไปเสีย

“แม่กินข้าวหรือยัง” ดาหวันเปลี่ยนเรื่อง ไม่อยากให้มารดาถามว่านวยเรื่องหัวใจตน ลูกสาวชายตาไปยังสำหรับกับข้าวที่ตั้งไว้แต่เช้า ทุกอย่างยังอยู่เหมือนเดิม

“กูไม่หิว” หญิงชราเอนหลังลงบนฟูก

ดาหวันเข้ามานั่งใกล้ๆ เห็นสภาพของแม่แล้วก็ซวนหุดหู่ ทองใบเคยเป็นคนสวย ร่างกายมีน้ำมีนวล มาวันนี้มีแต่หนังหุ้มกระดูก

“ไม่หิวแม่ก็ฝืนกินหน่อยเถอะ จะได้หายเร็วๆ” ลูกสาวเอื้อมมือไปบีบนวดแขน “หรือว่าถ้าแม่อยากกินอย่างอื่น บอกเข้ามาได้นะ ข้าจะไปหามาแกให้”

“มันกินไม่ลง” หญิงชราส่ายหน้า “เออ กูว่าจะถาม เมื่อคืนมึงเปลี่ยนเสื้อผ้าให้กูหรือ”

ดาหวันหน้าซีด ในที่สุดทองใบก็ถามถึงเรื่องนี้ “มีอะไรหรือเปล่าแม่”

“กูจำได้ว่าก่อนนอนกูใส่เสื้อสีขาว แล้วตื่นมาทำไมมันกลายเป็นสีดำ”

“ไม่ใช่ซะแม่ แม่ใส่เสื้อสีดำตลอด เสื้อขาวของแม่มันขาดหมดแล้ว”

ดาหวันตอบแต่ไม่สบตา

“จั้นเหรอ” ทองใบเสียงเบา ก่อนจะพลิกตัวนอนหันหลังให้

“ข้าจะไม่เก็บขันโตกนะ แม่หิวเมื่อไหร่ก็มากินได้ตลอด” ดาหวันเอ่ย
พร้อมกับลงเรือนไป

ทองใบเปลี่ยนอิริยาบถมานอนหงาย ยกแขนขึ้นก่ายหน้าผาก รู้ทันที
ว่าดาหวันโกหก

‘เกิดอะไรขึ้นกับกุหนอ เลื้อยที่ใส่ถึงมีแต่เลือด ส่วนเนื้อตัวก็ไม่มี
บาดแผล หรือว่า...พอตกกลางคืน ตอนหลับแล้วไม่รู้รู้สึกตัวไปทำเรื่องที่ไม่
ดีไม่งาม หรือจะมีบางอย่างอยู่ในตัวกุ!’

ห้องฟ้าสีน้ำเงินเข้มเริ่มลดแสงจนมองเห็นดวงตะวันเป็นสีส้มสุก
ค่อยๆ ลอยลับหลังตอยสูง

บุญคงขับเกวียนเข้ามาในบ้าน เขาสั่งให้สัตว์สี่เท้าหยุดนิ่ง ปลด
เกวียนออกจากหลังวัว แล้วจูงมันไปล่ามไว้กับเสาใต้ถุนยุ้งฉาง

ลักพักก็หอบหญ้าที่เกี่ยวมาเทใส่ราง วัวตัวเชื่องยืนเคี้ยวอย่างไม่เร่ง
รีบ ชายชราจึงเดินไปสูมไฟเพื่อช่วยไถ่ยุ้งและแมลงที่มารบกวนสัตว์เลี้ยง
ตลอดทั้งคืน

พอทำทุกอย่างเสร็จก็เดินไปล้างมือ แล้วมานั่งที่แคร่หน้าบ้านซึ่ง
ดาวเหนือตั้งสำหรับอาหารเย็นไว้รอแล้ว มีน้ำพริกปลาจ๋า ไช้ต้ม และผักต่างๆ
เป็นเครื่องเคียง

แม้ดาวเหนือจะยังเป็นเด็กเล็ก แต่เพราะบุญคงเคี้ยวเคี้ยวเรื่อง
การบ้านการเรือนอย่างหนัก เด็กหญิงจึงทำหน้าที่ไม่เคยบกพร่อง บ้านเรือน
สะอาดเอี่ยมอ่อง เสื้อผ้าของบุญคงซักตากทุกวัน แถมอาหารการกินก็ยัง
ทำได้พอประมาณ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้บุญคงพอใจในตัวหลานทั้งคู่เท่าไร
แม้แต่อาหารในขันโตกวันนี้

“กุจ๋าได้ว่าไฉนตุ้กับข้าวมันมีสองฟอง แล้วทำไมจึงเอามาต้มให้กูกิน

ฟองเตี่ยว” ชายซราทักท้วง จำได้ว่าไซ้ที่เหลือมีมากกว่าที่เห็น

“ข้าเสียมันตกพื้น เลยเอาให้อีเดือนมันกิน” ดาวเหนือตอบ ตะกุกตะกัก

บุญคงมองอย่างเอาเรื่อง รู้ทันที่ว่าหลานตัวเองโกหก เขาหยิบช้อนที่อยู่ไนขันโตกขว้างใส่หน้าเด็กหญิง ด้ามช้อนโดนหน้าผากทำให้พอเจ็บ แต่ดาวเหนือไม่ยอมร้องสักแอะ

“มึงอย่ามวอก! น้องมึงมันตะกละ อยากกินข้าวก่อนงูะสิ” ชายแก่โมโห ด้วยความเป็นคนตระหนี่ อาหารการกินทุกอย่างไม่อยากให้ใครได้กินตามอำเภอใจ

พอเห็นภาพพี่สาวถูกทำร้าย เดือนเด่นก็จะเบะปากร้องไห้ บุญคงทนไม่ไหว ตวาดด่าทั้งพี่ทั้งน้อง

“ไป! อีสองพี่น้อง พวกมึงจะไปไหนก็ไป กูชี้แจงเห็นหน้า”

ไม่พูดเปล่า หยิบจับอะไรได้บุญคงก็ปาใส่ ดาวเหนือยกมือขึ้นบัง แล้วรีบอุ้มเดือนเด่นหนีขึ้นไปบนห้อง ปิดประตูได้เช็กพาน้องสาวมุดเข้ามามุงนอน

“ซ้ากัลดตา” เดือนเด่นเสียงลั่น เพราะตั้งแต่มาวอยู่ด้วย บุญคงเหมือนปีศาจที่เธอหวาดกลัว เวลานี้แม่แต่น้ำคลองหน้าบ้านก็ทำให้เธอไม่อยากเข้าใกล้ เพราะกลัวจะถูกทำโทษ

“ไม่ต้องกลัว พี่มึงอยู่ที่นี้ทั้งคน” ดาวเหนือปลอบ

เด็กน้อยวัยสี่ขวบขมตานอน พี่สาวคอยพัดวีและลูบผมให้ไม่ห่าง

“อือ จา จา” ดาวเหนือพยายามร้องเพลงกล่อมตามที่เคยได้ยินจากแม่

เมื่อรู้สึกปลอดภัย ไม่นานน้องสาวก็หลับปุ๋ย ส่วนดาวเหนือนั้นยังต้องดูแลบุญคงต่อ เธอเดินลงจากเรือนเพื่อรอเก็บขันโตก เห็นบุญคงอึมแล้ว แต่ยังไม่ยื่นกอดดมองดูหลานสาว

“วันนี้นอกจากพ่อมึง แม่มึงก็มาหารี” เรื่องที่พรเทพและแสงหล้ามา

เยี่ยมลูกไม่พ่นชาวบ้านไปบอกเล่าให้ฟังถึงหู

“เจ้า” เด็กหญิงตอบเสียงเบา

บุญคงแสร้งยิ้ม ยังกึกขุ่นที่ลูกสาวที่รักก็ไม่กล้ามาเผชิญหน้ากับเขา
ตรงๆ อย่างที่เคยอวดเก่ง ไซลิ ทั้งแสงหล้าและพรเทพไม่เคยมาขอโทษหรือ
บอกลาด้วยซ้ำ

“ที่...แล้วไอ้สองตัวนั้นมันจะมารับมึงกับน้องไปอยู่ด้วยเมื่อไหร่ล่ะ”

คำถามนั้นยิ่งกว่าครุฑปักกลางอก ดาวเหนือเงียบ ชายชราขึงได้ใจ

“พวกมันสองตัวรักมึงมาก หายไปเกือบปี เลื่อใหม่สักผืนกูไม่เคย
เห็นมันซื่อมาใหม่เลย” บุญคงเย้ยหยัน “เลิกหวังได้แล้วว่ามันจะมารับมึง
ไปอยู่ด้วย ทั้งไอ้แสงหล้าและไอ้พรเทพมันลืมพวกมึงไปหมดแล้ว”

ลูกศรที่ปักนั้นอาบยาพิษทำให้ดวงใจเด็กน้อยทรمانจนน้ำตารินหลัง
ออกมาอีก

“ฮือๆ”

เมื่อเห็นหลานสาวร้องไห้ บุญคงก็รู้สึกพอใจ

“มึงไปไหนไม่ได้หรอกอิตดาว มึงต้องอยู่กับกูนี้แหละ”

“พอกับแม่บอกว่าถ้าพร้อม จะมารับเข้าไปอยู่ด้วย” ดาวเหนือยัง
พยายามเถียง

“มันหลอกมึงนะสิ อีกไม่นานพวกมันก็จะมีลูกใหม่ ลืมมึงสองคนไป
แน่” บุญคงมองหน้าหลานสาวที่ยังสะอื้นให้ “จำใส่หัวไว้เลย อย่าไปเชื่อมัน
ถ้าเป็นไปได้ อย่าไปนับถือว่ามันเป็นพ่อเป็นแม่ เรียกมันว่าไอ้แสงหล้ากับไอ้
พรเทพไปเลยยิ่งดี”

บุญคงหัวเราะลั่นบ้าน ทิ้งให้หลานสาวจมอยู่กับกองน้ำตาและความ
หวังที่พังทลาย

เทพราตรีคลี่ผืนผ้าไหมสีดำเต็มผืนฟ้า หยิบเอาดวงดารามาปักแซม
บนภูษางามระยิบ คืบนี้ดวงจันทร์ยังอายแสง หลบหลังดอยสูง ดาวน้อย

ใหญ่จึงแข่งประชันแสง

บุญคงอาบน้ำอาบท่าเสร็จก็เดินขึ้นห้อง ส่วนดาวเหนือยังเหลือหน้าที่
สุดท้าย คือไปตักน้ำในคลองมาใส่ตุ่มเพื่อใช้กินใช้อาบในวันรุ่งขึ้น

ร่างเล็กถือถังน้ำสังกะสีเสียงดังเอี้ยดอ้าตไปที่ริมคลอง ความเสียใจ
ยังคงอยู่ แต่หน้าที่ก็ต้องดำเนินต่อ เมื่อมาถึงริมคลอง ดาวเหนือก็ทิ้งตัวลง
ปาดน้ำตาเพียงลำพัง

เธอเป็นแค่เด็กน้อยที่ต้องเจอกับโชคชะตาที่โหดร้าย ยิ่งนึกก็ยิ่ง
เสียใจ เธอ วินัย และเดือนเด่น คือเด็กที่ไม่มีใครต้องการ

นั่งร้องไห้ หัวงันให้ดวงดาวบนฟ้าช่วยปลอบ พลันก็เห็นสะพานไกลๆ
มีแสงวูบวาบ ดาวเหนือเพ่งมอง แสงไฟนั้นเคลื่อนไหวยั่วๆ มุ่งมาทางเธอ

น่าจะเป็นแสงไฟจากตะเกียง แต่แล้วจู่ๆ แสงนั้นก็เลือนหาย ดาว-
เหนือเริ่มกลัว หรือว่าแสงประหลาดจะเป็นผีกระสือ ผีโพง จึงรีบจับถัง
สังกะสีกำลังจะจ้วงลงไปในน้ำ แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อมีใครคนหนึ่งมา
ยื่นข้างๆ ในมือเขาถือตะเกียงเจ้าพายุ

“พี่เป็นใคร” เด็กน้อยถามเสียงสั่น

เด็กชายอายุน่าจะเกินสิบขวบจ้องมองดาวเหนือแปลกๆ แล้วยิ้ม
ดาหยี

“เมื่อก็เธอร้องไห้ใช่ปะ” กลับเป็นเขาที่ถามต่อ

“ฉันไม่ได้ร้อง” ดาวเหนือหลบหน้า แต่เขากลับยกตะเกียงขึ้นมาส่อง
ให้เห็นชัด

“ฉันนั่งอยู่ที่สะพานตรงนั้น ได้ยินเสียงคนร้องไห้” เด็กชายถือวิสาสะ
นั่งลงข้างๆ มองดูดาวเหนือตักน้ำ

“คำมีตป่านนี้แล้วยังจะตักน้ำอีกเธอ คนใช้ไม่มีหรือไง”

ดาวเหนือไม่ตอบ แต่รับทำงานให้เสร็จ คนแปลกหน้ามองแล้วขัดใจ
จึงยื่นมือไปช่วย

“อย่ามายุ่ง” เธอดึงถังน้ำหนี

“ตัวกะเบียดเดียว ให้นันช่วยเถอะ เป็นผู้ชายก็ต้องช่วยผู้หญิงสิ”
 เขารับอาสา แยกถึงมาแล้วหัวขึ้นฝั่ง เมื่อถามเธอว่าให้เทใส่ตรงไหน
 ดาวเหนือก็ชี้ไปยังใต้ถุน

ใช้เวลาเพียงหกเที่ยว น้ำก็เต็มตุ่ม

“เหน้อยเหมือนกันนะเนี่ย เธอต้องทำคนเดียวทุกวันเธอ” เด็กชาย
 แปลกหน้าถามต่อ แต่คนอ่อนกว่ากลับยกมือจุกปาก เพราะเกรงว่าคนแก่
 ที่นอนอยู่บนบ้านจะได้ยินเสียง

“อย่าเสียงดังไป เดียวตาฉันจะตื่น พิกลับบ้านไปเถอะ” เธอกระซิบ
 บอกเขา

“อะไรกัน คนอุตล่ำหามาช่วยแท้ๆ ดันใส่ให้กลับบ้าน”

“ฉันไม่อยากโดนด่าแล้ว”

คนแปลกหน้ากลับไม่สน “เธอยังไม่ตอบฉันเลยนะว่าเธอร้องให้
 เพราะอะไร”

“ทำไมฉันต้องบอก” ดาวเหนือแย้ง

เขายิ้มตาทเหยื่ออีกครั้ง

“พี่เป็นใครก็ไม่รู้” สาวน้อยไม่ไว้ใจ

“ฉันเธอ เป็นโจรมัง” เด็กชายยี้ดอก

สาวน้อยตาโต “โจร!”

เด็กชายพยักหน้า

“แล้วจะมาปล้นบ้านฉันเธอ”

“ไม่หรอก ฉันจะปล้นเฉพาะคนเลวๆ เท่านั้น เธอเป็นคนดีหรือเปล่า
 ละ”

ดาวเหนือรีบผงกหัวตอบโดยพลัน

“ถ้าเป็นคนดี ต่อไปใครรังแกจนร้องให้อีกก็บอกฉันได้นะ ฉันจะมา
 ช่วย”

“มึงพูดกับใครอีดาว” เสียงบุญคงดังมาจากบนเรือนทำให้เด็กหญิง

หน้าตาตื่น

“เปล่าเจ้า” รีบตอบและหันไปโบกมือให้เด็กชายรีบออกจากเขตบ้านไปเสีย

“ยายซีไย เธอชื่อดาวลีนะ”

“ใช่ ฉันชื่อดาวเหนือ” เธอตอบเสียงเบา แถมยังต้องออกแรงดันให้เขาไปเสีย

“ถ้าเธอร้องให้อีกแล้วอยากให้ฉันช่วย ก็อธิษฐานกับดาวโจรนะ แล้วฉันจะมาหา” เขาหลิวตาให้

“ดาวโจร?”

“ใช่ เรียกฉันว่าดาวโจรก็ได้” เด็กชายบอกชัด

“อีดาวเหนือ ภูถามว่ามึงคุยกับใคร!” เสียงแข็งของผู้เป็นตาทำให้ดาวเหนือหันขวับ

ชายชราเดินลงจากเรือน สอดสายสายตาไปในเงามืด แต่ไม่พบใคร

“ข้ากำลังจะขึ้นบ้าน” หลานสาวโล่งใจที่พบว่าโจรคนนั้นหายไปแล้ว

“งั้นก็ขึ้นบ้าน”

บุญคงยืนรอที่หัวบันได เด็กน้อยเดินตาม ไม่วายหันกลับไปมองแสงที่มาจากสะพานทิศใต้ คนแปลกหน้าส่งยิ้มโบกมือให้ เธอตกใจ รีบขึ้นเรือนไปอย่างรวดเร็ว

ชีวิตใหม่ของแสงหล้า

ดีกร้ารงน้ำค้างเปลี่ยว หลังจากสุ่มไฟให้ควายเสร็จ พรเทพจึงเดินออกไปที่ท่าน้ำ

วางตะเกียงกระป๋องลงตรงท่า แล้วนั่งหย่อนขาแช่น้ำ แหงนมองฟ้า ใจนึกไปถึงบ้านของใครบางคนทางทิศเหนือ ปานนี้สาวเจ้าจะทำอะไรอยู่ หวังว่าคงยังไม่นอน

ดาหวัน...ตั้งดวงดาวที่หัวพันอยู่ในใจพีนี้

หากคืนนี้อบน้ำอาบท่าเสร็จ จะรวบรวมความกล้าไปหาเธอที่บ้าน เพื่อไปช่วยหญิงสาวสาวฝ่าย แต่ใจจริงแค่อยากเห็นหน้า ไม่งั้นคืนนี้คงนอนไม่หลับ

เขารู้และคิดว่านวลน้องก็คงรู้ ใจสองพ้องกัน เจอหน้ากันแต่ละครั้ง อารมณ์หนุ่มสาวสับสนคิด เหมือนมีแรงดึงดูดให้จ้องตากันโดยมิได้นัดหมาย แข็งขานเหมือนมีใครมากุมให้เดินเข้าไปใกล้ อยากแนบชิด ดมกลิ่นนาง พรเทพคิดว่าหากมีเงินเก็บอีกสักหน่อย จะบอกพ่อให้ไปขอดาหวันมาเป็นเมียเสีย ทุกอย่างคงไม่ยากเกินไป

หัวใจเปี่ยมสุข นึกถึงวงหน้าขาวใสเกลี้ยงเกลา ใฝ่ผ้าสักเม็ดก็หาไม่เจอ ปากนิคจมูกหนอย สาวน้อยดาหวันรูปร่างสมส่วน เห็นชัดจนก่อเกิดเป็นความกำหนัด พรเทพจึงถอดผ้าขาวม้าและฟุ้งตัวลงคลอง ชัดถูคราบไคลและหวังจะปลดปล่อยความคำนึงให้ระบายออกบ้าง

ชายหนุ่มไม่รู้วาระหว่างที่เขากำลังหลับตาพริ้ม ให้มือใต้ธาราพาขึ้นสวรรค์ ใครคนหนึ่งออกมาจากเงามีต ร้างนั้นค่อยๆ ย่องและนั่งลงที่ทำน้ำมองเขาอย่างชื่นชม

พี่พรเทพของข้า ช่างรูปร่างนักร งามกว่าใครในบ้านสันทราย แต่ไปถึงไม่มีใจให้ข้า ผู้หญิงที่ขึ้นชื่อว่างามที่สุดในหมู่บ้านเช่นกัน

หงส์ควรคู่หงส์ เทวดาควรคู่นางฟ้า แม้ว่าฐานะของพี่จะไม่ร่ำรวย แต่หากได้เป็นคู่ครอง คนทั้งสันทรายก็ต้องชื่นชมว่าเราทั้งคู่ช่างเหมาะสมกันราวกิ่งทองใบหยก แต่เพราะลูกแม่ม่ายคนจนนั้นคนเดียว พี่พรเทพเลยไม่เคยมองข้า

เสียงกุกกักที่ทำน้ำทำให้พรเทพหันขวับไปมอง เขาตกใจเมื่อเห็นว่ามีคนนั่งอยู่ แสงสีส้มจากตะเกียงส่องให้เห็นว่าเป็นหญิงสาวคุ่นตา

‘แสงหล้า’

‘ทำไมพี่ถึงอาบน้ำตึกนักร’ หญิงสาวยิ้ม ตาเป็นประกาย แถมยังพลิกมาเป็นหนึ่งไขว่ห้าง เผยให้เห็นริ้วขานียนใต้ผ้าถุง ซึ่งเธอตั้งใจโลกขึ้นสูงกว่าปกติ

‘สุมาทำไม คำมีตป่านนี้’ บ้านแสงหล้าอยู่ใกล้บ้านดาหวัน พรเทพจินตนาการที่จะให้เธอเห็นตัวเองเปลือยกาย ที่สำคัญบางอย่างตรงจุดศูนย์กลางของร่างกายยังชูชัน

‘โธ่ ข้าก็ตั้งใจมาหาพี่นะสิ ว่าแต่พอเห็นพี่อาบน้ำแล้ว ข้าก็อยากอาบด้วย’ ไม่พูดเปล่า หญิงสาวยังถอดเสื้อยืดออก

พรเทพกลืนน้ำลายผิดเผื่อน ร่างขาวผ่องของหญิงสาวงดงามใต้แสงตะเกียง กิเลสและกามารมณ์คืบคลานออกจากความคิดไปไหลเล่นไปตาม

แขนขาจนเขาไม่อาจขยับตัวได้

แสงหล้าเป็นคนสวย สวยคนละแบบกับดาหวัน ในใจชายหนุ่มเอนเอียงไปทางฝ่ายหลัง แต่เมื่อแสงหล้าเป็นฝ่ายเข้าหาและส่งบัตรเชิญพิศวาสให้ พรเทพก็เริ่มหวั่นไหว

แสงหล้าเองก็รู้ว่าพรเทพนั้นพึงใจอยู่กับดาหวัน นั่นแหละจึงไม่มีวันยอม เธอมีดีกว่าดาหวันทุกอย่าง เมื่อไม่สนศีลธรรมและความถูกต้อง หญิงสาวจึงรู้เพียงว่าต้องได้พรเทพมาเป็นผัว แม้จะเสียอะไรไปก็ช่าง!

หญิงสาวตัดสินใจระโตะลงน้ำและแหวกว่ายเข้าหาชายหนุ่ม

‘แสงหล้า อย่าทำแบบนี้’ พรเทพเสียงสั่น แต่ก็ไม่ขยับหนี

‘ถ้าพี่พรเทพไม่รังเกียจข้า ทุกอย่างมันยอมดี’

เธอทั้งยางอาย บอกใจให้กล้าและโอบแขนคล้องคอเขา หน้าอกของสาวแรกรุ่งนียบดเข้ากับก้นกลมแกร่งของหนุ่มรุ่นกระทรง เหมือนน้ำมันหยดลงในกองไฟ จึงลุกโชติช่วงเป็นเพลิงโลกีย์ หญิงสาวยื่นหน้าเข้าใกล้ ส่งสายตาวนยั่ว ในที่สุดพรเทพก็ประกบปาก แลกชีวหาพัลวัน มือคลึงเคล้าปทุม ถันยอดงาม เขาเหมือนหมาป่าที่หิวโซ ซึ่งเธอก็ยอมเป็นกระต่ายน้อย ยินดีให้เขาฉีกเป็นชิ้นๆ เพื่อให้หายหิว

ไฟตะเกียงสั่นไหวเช่นแรงกระเพื่อมของผิวน้ำยามที่หนุ่มสาวขยับเนื้อตัวกระทบกัน เสียงครางด้วยความพึงพอใจของทั้งสองฝ่ายเคล้าคลอกับเสียงหริตหริ่งเรไรที่ดังก้องทุ่ง

“นี่อะไรวะอยู่” คนที่นอนข้างๆ ถามเมื่อเห็นนารรยานิ่งเงียบไปนาน

แสงหล้าพลิกตัว หันมากอดสามีที่เพิ่งเสร็จจากภารกิจร่วมกัน

“คิดไปเรื่อยเปื่อย” เธอตอบ แต่สามีรูปหล่อกลับขมวดคิ้ว

“หรือสูคิดถึงพรเทพ”

หญิงสาวหน้าเสีย “ใครจะไปคิดถึงคนแบบนั้น ผู้ชายซี้ซลาด” ตอบปด ทั้งๆ ที่เมื่อครู่เธอเพิ่งเปลือยตัวไปไกลถึงตอนที่มืออะไรครั้งแรกกับผัวเก่า

เมื่อครั้งยังเป็นวัยรุ่น

“คิดถึงลูกมากกว่า” รีบเอาลูกมาอ้างเพื่อจะได้ไม่ต้องพูดถึงพรเทพ
อีก

“เดือนหน้าพี่ก็จะได้ไปทำธุระทางสันทรายอีก จะแวะไปหากี่ได้นะ”
จาร์สเอ่ยพร้อมกับพลิกตัวไปหยิบบุหรี่ปาสา

“จริงหรือ ข้าขอไปด้วยนะ” แสงหล้าตาโต

“พี่ว่าเราน่าจะมีลูกไว้ในเวียงนะ สู้จะได้ไม่ต้องคิดถึงลูกที่สันทราย
อีก” จาร์สใช้อีกมือลูบต้นแขนเนียนๆ ของเมียรัก

ความจริงแล้วจาร์สเป็นคนรูปหล่อ ฐานะดี มีผู้หญิงมาเกี่ยวพัน
นับไม่ถ้วน แต่ก็แปลกใจไม่น้อยที่ต้นมาสนใจคนมีผิวอย่างแสงหล้า

บางทีอาจเป็นเพราะความท้าทาย เมื่อแสงหล้าเป็นคนสวย แต่ถูก
ล่ามด้วยศีลธรรม ซึ่งคนอย่างจาร์สเคยกลัวเสียที่ไหน

“หมายความว่ายังไง” แสงหล้าสงสัย

ผิวใหม่วางยาสูบ พลิกตัวมาหอมแก้มเธอพอดีใหญ่ เริ่มมือไม้ชุกชุน
ไปทั่วร่างเธออีกครั้ง

“ก็หมายความว่า เราควรมีลูกด้วยกันซะที”

จาร์สยิ้มเจ้าเล่ห์ ระดมจูบไปทั่วร่างเมียรัก แสงหล้าหัวเราะคิกคัก
ปิดไม้ปิดมือพอเป็นพิธี แต่ก็ยอมให้เขาเซยชมเรือนกายต่อ

ชีวิตใหม่ช่างมีความสุขเหลือเกิน หากได้กลับไปอยู่ที่สันทรายอีก เธอจะ
ต้องไปไหว้สาเจ้าพ่อคำสะหลี...เพราะเจ้าพ่อแท้ๆ ที่บอกว่าหากเธอเลิกกับ
พรเทพ ทุกอย่างในชีวิตเธอจะดีขึ้น

สิ่งที่เจ้าพ่อทำนายไว้ ไม่ผิดเลยสักนิด!

หลังเที่ยงคืน ทั้งหมู่บ้านเงียบสงบ ผู้คนต่างหลับสนิทในเรือนของตน
เดือนครึ่งดวงลอยแขวนบนฟ้า บางเวลาก็หายลับเข้ากลีบเมฆ ทุกอย่าง
มืดมิด นกแสกตัวใหญ่บินโฉบเหนือกระท่อมหลังน้อยก่อนจะมาเกาะกิ่งที่

กิ่งไม้ใหญ่ มันมองไปยังหน้าต่างบ้านที่มีหญิงม่ายและลูกสาวหลับอยู่
ด้านใน

ดาหวันดำดิ่งสู่นิทราแสนสุข กระทั่งเสียงนอกหน้าต่างดังขึ้น
“เสกๆ”

เธอสะดุ้งตื่น ผุดลุกขึ้นนั่ง หัวใจเต้นโครมครามจนแทบหลุดออกจาก
ร่าง เหงื่อซึมทั่วกาย รู้สึกหวาดกลัวไปหมด

นกเสกตัวเดิมยังร้องก้องอยู่บนต้นไม้ ดาหวันยกมือไหว้พระ หวัง
ให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองให้อุ่นใจ หันไปมองที่นอนของแม่ ดาหวันก็ตาเบิก
โพล่ง

ที่นอนของทองใบว่างเปล่า...

เหนือผุดพร้าวออกมามีอีกตรา ดาหวันจุดตะเกียง แสงสีส้มไล่ต้อน
ความมืดเข้าซอกหลืบ พยายามกวาดตาดหาทั่วห้องก็ไม่เจอแม่

นกตัวเดิมยังร้องก้อง เสียงดังราวกับมันเกาะที่ซอในบ้าน ดาหวัน
ขนลุก ได้ยินมาตั้งแต่เด็ก เสียงนกเสกร้องดังที่บ้านใคร มักจะมีเรื่องไม่ดี
เกิดขึ้น

“แม่” เมื่อลองเรียกก็ไม่ได้ยินเสียงตอบรับ ดาหวันจึงถือตะเกียงออก
จากห้องนอน คิดว่าทองใบอาจจะออกมากินน้ำกินท่า

ไม่สิ แม่ของเธอมีโรคประจำตัวรุนแรง เดินไปไหนได้สะดวกเสีย
ที่ไหน

ลั่นภาพคืนวันที่มีหนังกลางแปลงมาฉายก็แทรกเข้ามาจนทำให้มือ
ชุ่มเหงื่อ

หรือว่าทองใบจะอยู่ที่ใต้ถุน

นึกได้จึงแข็งใจเปิดประตู นอกเรือนอากาศเย็น น้ำค้างลงหนัก ได้ยิน
เสียงหยดร่วงจากกิ่งไม้ดังเปาะเปาะ หญิงสาวค่อยๆ ก้าวเดินลงบันไดอย่าง
ระวัง เป้าหมายคือลำไ้ใต้ถุนบ้าน หลังจากเกิดเรื่องก็ไม่มีไ้แล้ว แต่เธอ
แอบหวังใจว่าแม่อาจจะละเมอไปที่นั่น

ไฟตะเกียงสาดส่อง แต่ไม่พบร่างมารดา กระทั่งนกตัวเดิมร้องขึ้นอีก
“ແຂກ!”

ดาหวันสะดุ้งโหยง นกผีขยับปีก บินผ่านหน้า เริ่มได้ยินเสียงเอะอะ
โวยวายหน้าบ้าน หญิงสาวยกตะเกียงส่อง เห็นชายสามคนเดินเข้ามาในรั้ว
บ้าน ทั้งหมดเป็นคนบ้านใกล้เคียง

“ลุงตีบ มีอะไรหรือเปล่า” เธอถามเสียงสั้น

“อิดาหวัน ไปที่นาฤดูเดี๋ยวนี” เขาเอ่ยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

“ปะ...ไปทำไม”

“พวกกูไปส่องเขียด ขากลับกำลังจะข้ามสะพาน ไปเจอแม่มิ่ง”

ดาหวันเบิกตาโพลง อ้าปากค้าง

“พอกูเอาไฟฉายส่องหน้า แม่มิ่งก็กรี๊ดร้อง พวกกูตกใจเลยรีบมา
บอกมิ่งนี้แหละ” คนเล่าหน้าตาตื่น

ดาหวันแทบล้มทั้งยืน แต่สมองก็สั่งให้รีบวิ่งออกจากบ้านเร็วที่สุด

“แม่!”

แสงหาล้างจากรถมอเตอร์ไซค์คันโก้ ล้ำลาพักรักแล้วจึงเดินเข้าบ้าน
ไม้สักหลังใหญ่ เธอตกทายคนในบ้านอย่างคุ้นเคย ก่อนจะมุ่งไปยังหลังบ้าน
เป้าหมายคือศาลาไม้ยกใต้ถุนสูงประมาณหนึ่งเมตรครึ่ง อันเป็นหอทรงเจ้า
ประจำหมู่บ้าน ที่ดินบันไดเต็มไปด้วยร่องเท้าหลายคู่ คาดว่า ‘อัมพร’ เพื่อน
ของเธอที่เป็นร่างทรงคงปฏิบัติภารกิจอยู่

แสงหล้าเดินขึ้นไปอย่างระวัง สวนทางกับชาวบ้านกลุ่มหนึ่งที่กำลังจะ
กลับพอดี พวกเขาหันหน้าซุบซิบเมื่อเห็นหน้าเธอ แต่ผู้มาใหม่ไม่ใส่ใจนัก
มุ่งไปยังหน้าหิ้งพิธีซึ่งอัมพรนั่งชันเข่าอยู่อย่างสบายใจ ช่างๆ มี ‘น้อยโหน่ง’
ผู้ช่วยคนสำคัญคอยพัคดี

ร่างทรงอยู่ในชุดผ้าไหมสีเขียว นุ่งโสร่งลายตารางของพม่า บนศีรษะ
มีผ้าโพกสีขาวและมีดอกมะลิแซมข้างหู

“อ้าว แสงหล้า ไปไหนมาเธอ”

“ตั้งใจมาหาคุณนั่นแหละ” แสงหล้าตอบ เพราะรู้ว่าบัดนี้ที่สนทนาคือเพื่อนเก่า หาใช่เจ้านายประทับร่างไม่

อัมพรเป็นสาวหัว เล่นหัวด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก บุคลิกของเพื่อนเก่าคนนี้ออกแนวทะมัดทะแมงคล้ายผู้ชายและไม่ได้สนใจเพศตรงข้าม หลังเรียนจบชั้นประถม อัมพรไปทำงานแถวนิคมลำพูน พัวพันหญิงสาวมากมาย จนสามปีก่อน แม่ของอัมพรซึ่งเป็นร่างทรงคนเก่าของเจ้าพ่อลัมปวยเสียดชีวิต ทำให้อัมพรต้องรับหน้าที่เป็นแม่ที่สืบทอดอย่างเลี่ยงไม่ได้

“จะมาให้เจ้าพ่อช่วยอะไรละ” อัมพรหลิวตาให้

แสงหล้าส่ายหน้า แต่หยิบซองที่บรรจุเงินจำนวนหนึ่งมาใส่ชั้นที่วางตรงหน้า “ข้าแค่มาขอขอบคุณพ่อเจ้าที่ช่วยให้ข้าได้ชีวิตใหม่”

เงินก้านลเป็นค่าไหว้ครูที่มีต่อความศรัทธาเจ้าพ่อคำสะหลี ที่ช่วยให้ชีวิตของเธอเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ

ทำไมจะจำไม่ได้ หลังจากทนเหนื่อยหน่ายกับชีวิตตัวเองที่มีผิวชื้อบื้อ และต้องดูแลลูกถึงสามคน หน้าขำบุญคงก็ยังตระหนี่ ไม่ยอมตามใจเธอเหมือนตอนเป็นสาว การมีครอบครัวไม่ได้ทำให้เธอสบายเหมือนเก่า

ที่สุดแสงหล้าก็ได้พบกับทางสวรรค์ วันที่เธอมารดน้ำดำหัวเจ้าพ่อคำสะหลีตอนไหว้ผีเดือนเก่า วันนั้นเจ้าพ่อท่านมองหน้าและหัวเราะลั่น ก่อนจะชี้นิ้วบอกว่า คนอย่างเธอไม่สมควรมีชีวิตอยู่เพียงแค่นี้

“มึงต้องมีผิวใหม่ เป็นคนรวย รุ่งงามปานเทพบุตร และมันจะทำให้มึงมีชีวิตที่ดีกว่านี้!”

คำพูดของเจ้าพ่อช่างศักดิ์สิทธิ์นัก ถัดมาไม่กี่เดือนเธอก็ได้พบกับจาร์สที่ตลาดในเวียง แต่สบตาแสงหล้าก็รู้ เขาน่าจะเป็นเทพบุตรจุติมาเพื่อมอบชีวิตใหม่ให้เธอแน่ การพบหน้ากันคือเรื่องบังเอิญ แต่การยิ้มให้คือความตั้งใจ ทั้งคู่สานสัมพันธ์กันอย่างลับๆ

จาร์สเป็นหนุ่มหล่อ ลูกคนรวยในตัวเวียงฝาง อายุยังไม่ถึงสามสิบ

แต่ก็มีหุนคำว้าวควายจนล่าช้า เขาหลงรักเธอตั้งแต่แรกเห็น แม้จะมีใช้
ศีลธรรมคอยกั้น แต่เขาก็หิบบั่นค้อนมาทุบทำลายจนแหลก มั่นใจว่าเขาเอง
ก็รักแสงหล้าไม่แพ้พรเทพ

แสงหล้าเองก็รู้ว่าทำไม่ถูก แต่ทำอย่างไรได้ ในเมื่อบาปครั้งนี้มัน
เคลือบน้ำผึ้งหวาน ส่งกลิ่นหอมล่อให้ดอมดม จนในที่สุดก็อดใจไม่ไหว
แสงหล้าเชื่อเจ้าพ่อคำสะหลี ทิ้งผัว ทิ้งลูก ขอเพียงอย่างเดียว...ชีวิตเธอต้อง
ไม่ลำบากอีกต่อไป

ทั้งสองหนีตามกัน...

เมื่อมาอยู่กับจำรัส ทุกอย่างราววิมานวาดฝัน เขาคอยเอาใจสารพัด
อยากได้สิ่งไหนก็หามาให้ ที่สันทรายเธออาจจะเป็นอိวันทองสองใจ แต่ใน
เวียงเธอเป็นถึงเมียพ่อเลี้ยงจำรัส ขั้บรรดเครื่องคันไ้ สวาน้อยสาวใหญ่ต่าง
ก็อิจฉา เธอจึงศรัทธาเจ้าพ่อเต็มหัวใจ

“อย่างงั้นรี” อัมพรเข้าใจความประสงค์ของเพื่อน จึงหิบบั่นค้อนซี่ผึ้ง
เล่มใหญ่มาจากหิ้งบูชา

“เอาเทียนนี้ไปจุดบูชา มารดาที่เคยจงล้างจงผลาญสุกกี้จะฉิบหาย
ใครก็ทำอะไรไม่ได้”

แสงหล้าตาเป็นประกาย ยกมือไหว้ท่วมหัว

‘สาธุ เทียนบูชาของเจ้าพ่อคำสะหลีจะเสริมพลังกู ต่อไปใครมาขวาง
หรือسابแข่งให้กูล่มจม ไอ้ผู้นั้นแหละมันต้องเจอดี’

“เออเนี่ย แล้วสุริรู้เรื่องป่าทองใบ แม่อีตาหวันหรือยัง” ร่างทรงเจ้าพ่อ
คำสะหลีถาม

คนงามส่ายหน้า เกือบเดือนแล้วที่เธอไม่ได้มาที่บ้านสันทราย ชาว
คราวอะไรก็ไม่ได้รับรู้ “เรื่องอะไร”

“อาทิตย์ก่อน มีคนไปส่องเขียดแล้วเจอป่าทองใบที่ทุ่งนา”

“ป่าทองใบหายดีแล้วหรือ” จำได้ว่าล่าสุดแม่ของตาหวันนอนชม เดิน
ไปไหนมาไหนไม่ได้

“หายเสียทีไหน เขาว่านางถูกผีพรายสิง เห็นว่ากำลังถลกผ้าถุงเดินข้ามสะพาน ในปากยังคาบเชียดติบไว้อยู่เลย”

แวตตาของแสงหล้าตกใจ แต่ไม่นานก็เปลี่ยนมาส่องประกาย “แสดงว่าที่ป่าทองใบปวยไ้ใช่ เป็นเพราะมีผีพรายสิงนั่นแหละ”

“ข้าถามเจ้าพ่อแล้ว ท่านบอกว่าใช่” อัมพรเอ่ย

ระดับคนทรงเจ้าบอกมาเช่นนี้ ย่อมเป็นเรื่องจริง

“สมน้ำหน้า! อีตาหวันเป็นอีกคนที่คอยสาปแข่งข้ากับพี่จาร์ส คราวนี้มันคงได้อายไปทั้งหมดบ้าน อีลูกผีพราย” คนทิ้งผ้าตบเข้าหาต

“คนงาม คนมีวาสนาอย่างสูง ใครก็ทำอะไรไม่ได้ ขอเพียงทำตามที่เขาบอกเถอะ” อัมพรพูดต่อ

แสงหล้ายิ้มกริ่ม คิดไม่ผิดที่มาสันทรายวันนี้ นอกจากจะได้ของดีจากเจ้าพ่อคำสะหลี ยังได้ฟังข่าวดีว่าครอบครัวดาหวันกำลังเจอเรื่องอัปมงคล

“แล้วมาสันทรายรอบนี้มีอะไรอะไรรึเปล่า” อัมพรถามต่อ

“พี่จาร์สแกเอาเงินค่าซื้อควายมาให้ลุงแก้ว แล้วเดี๋ยวจะมารับข้าไปที่ริมน้ำฝาง”

“ไปทำไมที่นั่น ไปหาลุงบุญคงหรือ” ร่างทรงเดา เพราะที่นาของพ่อแสงหล้าก็อยู่ติดริมน้ำฝาง

คนถูกถามยิ้ม เซ็ดหน้า “พี่จาร์สจะไปดูที่แถวนั้น ไม่แน่นะอัมพร บางที่ข้ากับพี่จาร์สจะมาปลูกบ้านอยู่ที่สันทราย”

อัมพรตกใจ แต่ก็ยังยิ้มในความกล้าของเพื่อนเก่า

“คราวนี้แหละ ข้าจะปลูกบ้านให้หลังใหญ่กว่าพ่อข้า จะเอาให้ใหญ่ยิ่งกว่าคุ้มเจ้าราชบุตรในเวียงเชียงใหม่ไปเลย” แสงหล้าปรารภ

หลังจากซักผ้า กวาดบ้านเสร็จแล้ว ดาวเหนือชวนเดือนเด่นไปเที่ยวเล่นที่บ้านของดาหวัน หลายวันแล้วที่ไม่ได้เห็นหน้าน้ำสาวบ้านใกล้เรือน

เคียง เห็นใครๆ บอกว่าดาหวันคงยุ่งเพราะเฝ้าแม่ที่ไม่สบาย

เดินออกมาริมคลอง กำลังจะข้ามสะพาน สายตาก็เลื้อยไปทาง
สะพานทิศใต้ นึกถึงเด็กชายที่ปรากฏตัวในคืนนั้น

ดาวเหนือไม่ได้เจอเขาอีก คนแปลกหน้าคนนั้นเป็นใครหนอ พุดจา
จะฉาน หรือว่าจะป็นโจรจริงๆ

“มองหาอะไรหรือพี่” เดือนเด่นสงสัยที่พี่สาวยีนึง ไม่ยอมข้าม
สะพานเสียที

“เปล่า ไปกันเถอะ” ดาวเหนือจูงแขนน้องสาว ตัดสินใจไม่เล่าเรื่องนี้
ให้ใครฟัง

ดาหวันยกสำรับอาหารออกมาจากห้องแม่ ปลาปิ้งและข้าวเหนียว
ยังอยู่เหมือนเดิม เห็นทองไปไม่กินข้าวกินปลาเธอก็ไม่สบายใจ คะยั้นกะยอ
อย่างไรแม่ของเธอก็ยืนกรานทำเดี๋ยวยังไม่หิว

เกือบสี่ดาร์ห์แล้วหลังเกิดเรื่องที่ลุงตีบและเพื่อนไปส่งเขียดกลาง
ทุ่งนา แล้วไปเจอแม่ของเธอกำลังถลกผ้าถุงข้ามสะพาน เมื่อมีคนมาเจอ
ทองไปก็กรี๊ดร้อง เป็นลมล้มพับ พวกเขาตกใจและวิ่งมาแจ้งข่าว นาที่นั้น
ดาหวันไม่กลัวสิ่งใด คิดเพียงว่าต้องรีบไปช่วยแม่ให้เร็วที่สุด

เห็นร่างแม่แน่นิ่งที่สะพาน ดาหวันก็รีบวิ่งเข้าไปประคอง ตัวแม่ยังอุ่น
และมีลมหายใจ คาดว่าคงละเมอไกลมาถึงที่นี่

ลุงตีบและเพื่อนช่วยกันหามร่างทองไปกลับมาบ้าน ดาหวันพยายาม
บอกว่าแม่เธอนอนละเมอเป็นเรื่องปกติ แต่ดูท่าพวกเขาจะไม่เชื่อ เพราะ
นอกจากเนื้อตัวมอมแมมแล้ว ในมือของหญิงชรายังกำซากเขียดไว้แน่น
แถมตามรอยเท้าของแม่ก็มีเขียดตายเรียงรายอีก

รุ่งเช้าข่าวของแม่เธอก็กระจายไปทั่วหมู่บ้าน นางทองใบเป็นผีพราย...
เรื่องยังถูกเสริมเติมต่อ บ้างก็ว่าเห็นหญิงชรามีไฟที่จุมูกเป็นผีโพง ในปาก
คาบเขียดเพื่อดูตุกลมันควา บ้างก็ว่านางไล่กัดลุงตีบจนวิ่งหนีกันกระเจิง

สองแม่ลูกกลายเป็นตัวนารังเกียจ ไม่มีใครอยากเข้าใกล้ ดาหวันไปตลาดก็มีแต่คนเดินหนี ใครเดินผ่านหน้าบ้านก็พากันกระซิบ ชะเง้อมอง แต่พอเห็นเธอก็พากันวิ่งหนี คงกลัวว่าจะติดเชื้อฝีจากบ้านของหญิงชราซีโรค

‘ข้าถามแม่จริงๆ แม่ไปทำอะไรที่นาของลุงตีบตอนกลางค่ำกลางคืน’

เธอเคยเคঁนถามมารดา

‘งูจำไม่ได้’

‘แล้วแม่รู้ไหมว่า ตอนนี่คนทั้งหมดในบ้านเขาบอกว่าแม่เป็นอะไร’

คำพูดของลูกสาวทำให้ทองใบเงียบจนดาหวันเองก็รู้สึกผิด

‘คงแล้วแต่เวรแต่กรรมเถอะ ดาหวันเอ๊ย’ ทองใบเสียงขึ้นจมุก

ลูกสาวถอนหายใจ ‘เอาเถอะ จะเป็นคน จะเป็นผี ข้าก็ไม่รังเกียจแม่หรอก แต่ขออย่างเดียว กลางค่ำกลางคืนอย่าออกไปไหน ถ้าหิว ข้าจะเอาของกินมาวางไว้ใกล้ๆ ให้’

หญิงชราแอบเช็ดน้ำตา แสนรังเกียจตัวเองหนักที่นอกจากจะสร้างความลำบาก ยังสร้างรอยมลทินให้ลูกสาวอีกด้วย แล้วอย่างนี้ผู้ชายที่ไหนจะเอามันไปเป็นเมีย...

หลังเก็บล่ำรับไว้ในตู้กับข้าว ดาหวันก็ถอนหายใจด้วยความคับอก คิดหนักว่าจะทำอะไรถึงจะรอดพ้นจากเรื่องเลวร้ายนี้ ในเมื่อทำอะไรไม่ได้ ก็คงได้แต่ยกมือไหว้อธิษฐานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์

‘เออหนอ...สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย คุณพระคุณเจ้า ฝูฝูฝู เจ้าที่เจ้าแดนที่ปกป้องรักษาแผ่นดิน ขอให้แม่ข้าหายกลับมาเป็นคนปกติเหมือนเดิมเถิด’

“หน้าตา ไหว้อะไรอยู่หรือ”

เสียงตะโกนเจื้อยแจ้วดังมาจากรั้วบ้าน ดาหวันหันไปมองสองพี่น้องที่กำลังวิ่งมาหาอย่างเบิกบาน

ลูกผีพรายยิ้มกว้าง ดาวเหนือและเดือนเด่นคงเป็นไมที่คนที่กล้าเข้ามาบ้านเธอ อาจเพราะยังเด็ก ยังไม่รู้เรื่องผีเรื่องสาง

“กูขอจับคุณพระคุณเจ้า เทวบุตรเทวดา ขอให้แม่กูหายโรค” เธอตอบสาวน้อยไปตามตรงก่อนจะเดินลงเรือนไปหา

เดือนเด่นตาแป่ว “ขออะไรก็ได้เหรอะจ๊ะ”

“ใช่ ขออะไรก็ได้ แต่คนขอต้องเป็นคนดี เทวดาท่านถึงจะให้สิ่งที่ขอ” ดาหวันหึ่งตัวลวงนั่งข้างๆ

“ข้าเป็นเด็กดี ข้าจะขอให้แม่มารับไปอยู่ด้วยเร็วๆ” เดือนเด่นตาแป่วประกาย

“ดีแล้ว อีดาวด้วยนะ หากมึงเป็นคนดี คุณพระคุณเจ้าจะคุ้มครองให้เจอแต่สิ่งดีๆ” คนแก่กว่ามองด้วยความเอ็นดู

ดาวเหนือรับปากก่อนจะอธิษฐานบ้าง แน่นอน เธอขอให้แม่กลับมารับไปอยู่ด้วยในเร็ววัน

ดาหวันลูบผมเด็กทั้งสองด้วยความเอ็นดู

“อยู่กับครบเลยนะสาวๆ” มีเสียงหนึ่งดังแทรกขึ้นมา สมบัตินั้นเอง ชายหนุ่มเป็นอีกคนหนึ่งที่ไม่เคยหายไปจากชีวิตดาหวัน

“อะไรนะ” หญิงสาวถามเมื่อเห็นเขาถือของพะรุงพะรัง

เขายิ้มมีเสน่ห์และหยิบผลไม้ในถุงออกมาแจกให้เด็กๆ

“แอบเบิ้ล!” ดาวเหนือร้องเสียงหลง ดีใจที่ได้กินผลไม้ราคาแพง ตั้งแต่เกิดเธอยังไม่เคยลิ้มลองมันสักครั้ง

“ใช่แล้ว วันนี้ข้าเล่นไฮโลได้เงินมาเยอะ ส่วนอันนี้...” เขายกถุงทั้งหมดให้ดาหวัน “สูก็เอาไปให้แม่นะ”

“ของแพงขนาดนี้ สูจะซื้อมาให้เปลืองเงินเปลืองทองทำไม” จะบ่นต่อแต่แวตตาของสมบัติคะยั้นคะยอให้รีบรับผลไม้ไว้เสีย ที่สุดเขาก็ยึดใส่มือเธอ

“คนป่วยกินอะไรไม่ถูกปาก ต้องหาของดีๆ แพงๆ มาให้ลองกิน เผื่อป้าทองใบจะลูกมาแข็งแรงเหมือนเดิม”

คำพูดชายหนุ่มสะกิดกำแพงแข็งแกร่งในใจ ดาหวันหลบตา ไม่อยาก

ให้เขาเห็นว่ามันสิ้นระริก ตอบเขาไปเพียงสั้นๆ

“ขอบคุณนะ สมบัติ”

“คงเป็นเพราะน้ำตาขอพรกับเทวดา น้ำสมบัติเลยเอาแอบเปิดมาให้”
ดาหวันเอ๋อๆ คำอธิษฐานของน้ำสาวข้างบ้านดลให้สมบัติเอาของดีมาเยี่ยม
ทองใบ

“พูดเรื่องอะไรกัน” ชายหนุ่มถาม

“ข้ายกมือไหว้ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอให้แม่หายป่วย” ดาหวันเอ๋อๆ สีหน้า
คิดหนักเรื่องนี้พอสมควร

“ป่าทองใบต้องหายสิ” เขาพูดด้วยความมั่นใจ

“แต่สู้ก็รู้ว่าแม่ข้าเป็นโรคประหลาด กลางวันนอนเหมือนตาย กลางคืน
กลับตาสี เสาะหาแต่ของกิน คนทั้งหมู่บ้านบอกว่าแม่ข้าเป็นผีพราย” เธอ
เสียงเบา ไม่อยากให้ใครได้ยิน

“ใจเย็นๆ ตะคืนเข้าไปคุยกับหมอที่อนามัยสองแควมา หมอบอกว่า
โรคผีพรายมันเหมือนโรคไทรอยด์” สมบัติหน้าซึ่งซึ่ง

“โรคอะไร รอยๆ”

“เออ ลักอย่างนี้แหละ แต่ข้าว่าหมอในเวียงน่าจะรักษาโรคนี้ได้”

ดาหวันครุ่นคิด “ค่ายางแพง” ที่ผ่านมาเธอทำได้เพียงให้แม่กิน
ยาต้มหรือสมุนไพรที่พอหาซื้อได้

“ถ้าข้าพอมีเงิน สูยืมของข้าก่อนก็ได้”

หญิงสาวสบตาเขา ยามทุกข์ยากนี้แหละถึงได้เห็นน้ำใจกันจริงๆ

“ข้ายินดีนะสมบัติ แต่ข้าว่าจะลองไปถามเจ้าพ่อคำสะหลีดู” ดาหวัน
กล่าวถึงที่พึ่งสุดท้าย

แต่ชายหนุ่มกลับเบะปากทันทีเมื่อได้ยินชื่อนั้น “เจ้าพ่ออ้อมพระนะ
เธอ”

ดาหวันหน้าเหลือ หันซ้ายขวาเกรงจะมีใครได้ยิน “พูดอะไรแบบนั้น
ระวังไว้ คนบ้านเรานับถือเจ้าพ่อนะ”

คนบ้านสันทรายนับถือเจ้าพ่อคำสะหลี ผีเจ้านายที่คอยดูแลปกป้องหมู่บ้านมาหลายชั่วอายุคน ม้าขี่หรือร่างทรงของเจ้าพ่อก็จะได้รับการยอมรับให้เป็นที่เคารพนับถือไปด้วย

“ข้าพุดจริง ข้าว่าอีอัมพรมันไม่ใช่ผู้วิเศษอะไรหรอก น่าจะหลอกเอาเงินชาวบ้านมากกว่า” ชายหนุ่มพุดตามที่คิด

“สู้ไม่เชื่อ แต่คนอื่นเขาเชื่อ พุดจาแบบนี้สู้เอาจะเจอดี” ดาหวันหลับตาเคঁอน คนนับถืออัมพรนั้นมีมาก ลูกศิษย์ลูกหาในหมู่บ้านลามไปถึงในเวียงยังมี ปีใหม่ต่างนำเงินทองมาถวายจนบ้านอัมพรใหญ่โต ร่ำรวยไม่แพ้ใคร

ชายหนุ่มสังเกตท่าทีของดาหวันแล้วอึ้งยิ้ม “สู้เป็นห่วงข้าหรือ”

“เป็นห่วง เพราะสู้ดีกับข้า ยังไม่ยอมทำให้รีบตาย”

เสียงแข็งก็จริง แต่กลับทำให้ชายหนุ่มอ่อนระทวย

“จริงๆ น้ำสมบัติกกับน้ำदान่าจะแต่งงานกันนะ” ดาวเหนือซึ่งแอบมองเอ่ยขึ้นมา

“อีดาว แก่แดดนัก อยู่อย่างเรื่อของผู้ใหญ่” ดาหวันหันไปทำตาเซียวไล่

“เด็กมันก็พุดความจริง เราสองคนเหมาะสมกันจะตาย” สมบัติกได้ทีสมทบ ยิ่งทำให้ดาหวันตัวร้อน แก่ลึงเหวี่ยงมือไปตีไหล่เขา

พลันก็ได้ยินเสียงเรียกจากนอกรั้ว ทั้งสี่ชีวิตหันไปมอง พบบุญคงกำลังขับเกวียนมาตามถนน

ชายชราตะโกนเรียกหลานสาวทันที “อีดาว อีเดือน ขึ้นเกวียนเดี๋ยวนี” เด็กน้อยทั้งสองมองหน้ากัน ก่อนจะตัดสินใจวิ่งไปที่เกวียนตามคำสั่ง

“จะไปไหนหรือ ลุงคง” สมบัติกตะโกนถาม

ชายชรายิ้มมุมปากแล้วตอบอย่างอารมณ์ดี “จะพาเด็กๆ ไปหาแม่ มัน”

ได้ยีนตาของตัวเองเอ่ย ทั้งดาวเหนือและเดือนเด่นก็ส่งเสียงดีใจ
“แสงหล้ามันมารับลูกมันหรือ” สมบัติถามต่อ
“เห็นเขาวามันมาดูที่ติดกับผิวไหมริมฝีปาก กูจะเอาลูกไปส่งให้มัน”
เด็กน้อยมัวดีใจ ไม่ได้สังเกตสีหน้าและแววตาของบุญคงว่ามีบาง
อย่างผิดปกติ เมื่อเกวียนแล่นจากไป ดาหวันและสมบัติจึงหันมามองหน้า
กัน
“ข้าว่ามันแปลกๆ แล้ว รีบตามไปดูกันเถอะ” สมบัติเอ่ย
ดาหวันพยักหน้า ชายหนุ่มจึงรีบพาเธอซ้อนท้ายจักรยานตามเกวียน
ไปทันที